

- Dagen blir ikke bra hvis du er sur

Har du tatt en telefon til kommunen og møtt en veldig hyggelig kar? Det er Arne Nilsson.

Forslagene til hvem som er Larviks blideste har strømmet inn til Østlands-Posten. Nå er fristen for å nominere gått ut, og i morgen lanseres ti kandidater som går videre til en avstemning på www.op.no.

En heldig vinner, den folk synes er mest blid, får et opphold på Farris Bad med overnatting, mat, vin og spa i gave.

Arne Nilsson ved kommunens sentralbord er en av de som er blitt foreslått.

- Nei, nå ble jeg satt ut, sier Nilsson, og legger til:
- Dagen blir ikke noe bedre av å være sur, og humøret smit-

ter over på andre. Godt humør gir meg hyggelige venner, gode kollegaer – og en bedre følelse med seg selv. Jeg tror mennesker med godt humør lever lenger, så absolutt, sier han bestemt.

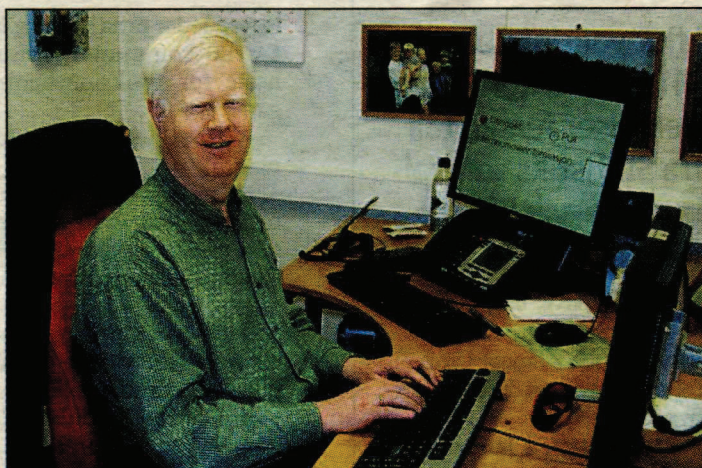
Men også Nilsson innrømmer at han har dårlige dager.

- På dårlige dager ser jeg meg i speilet og sier: «Nei, se for en kjekk kar det her er», spøker han, ler og fortsetter: Det er bare å gjøre det beste ut av det.

Pia Christine Christiansen

93499958 • pjiatch@hotmail.com

Student i praksis.

Prisen for å være godt humør: - Det gir meg hyggelig venner og gode kollegaer, sier Arne Nilsson. (bilde) (Foto: Pia Christine Christiansen)

Mar 2012

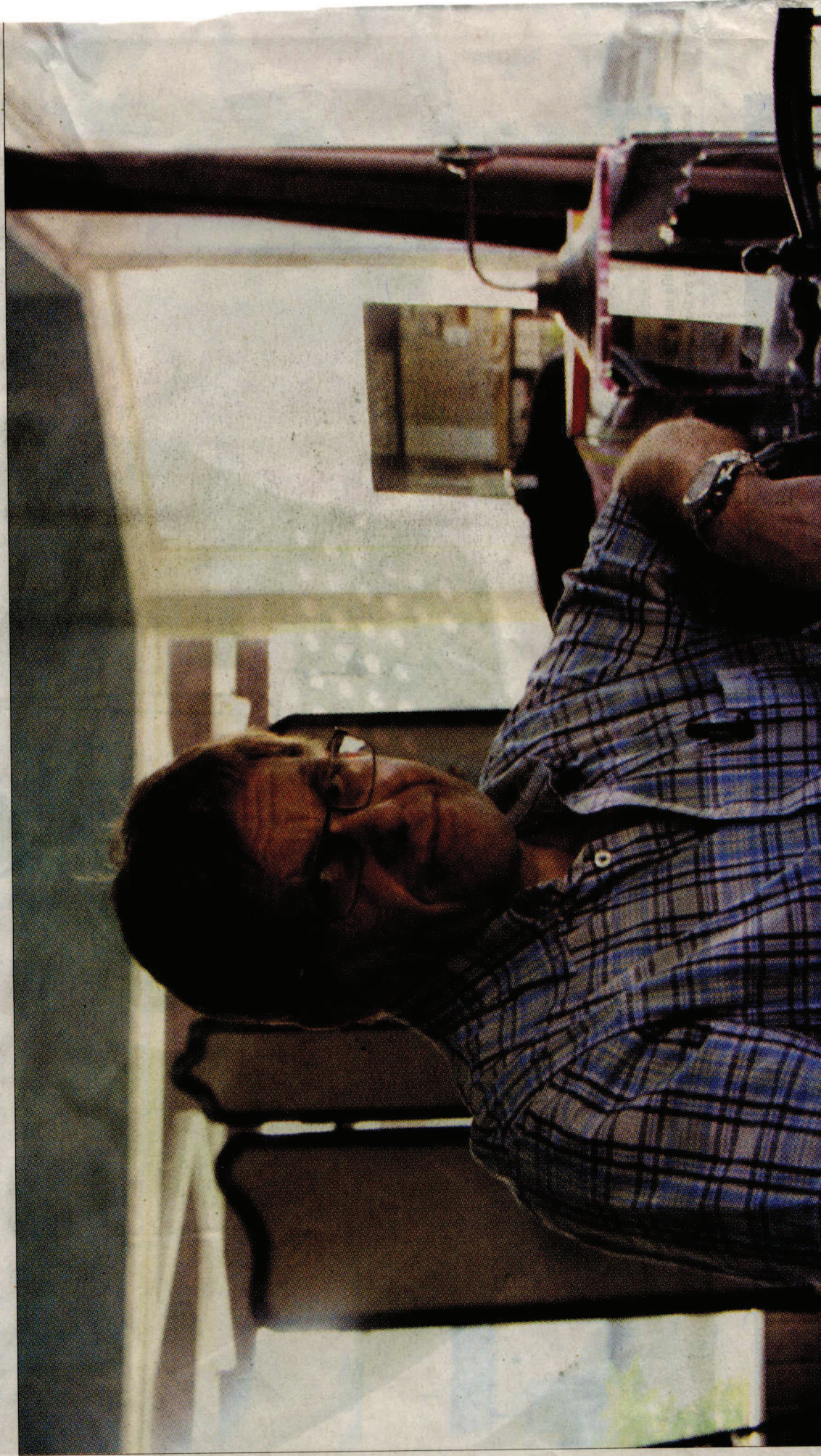

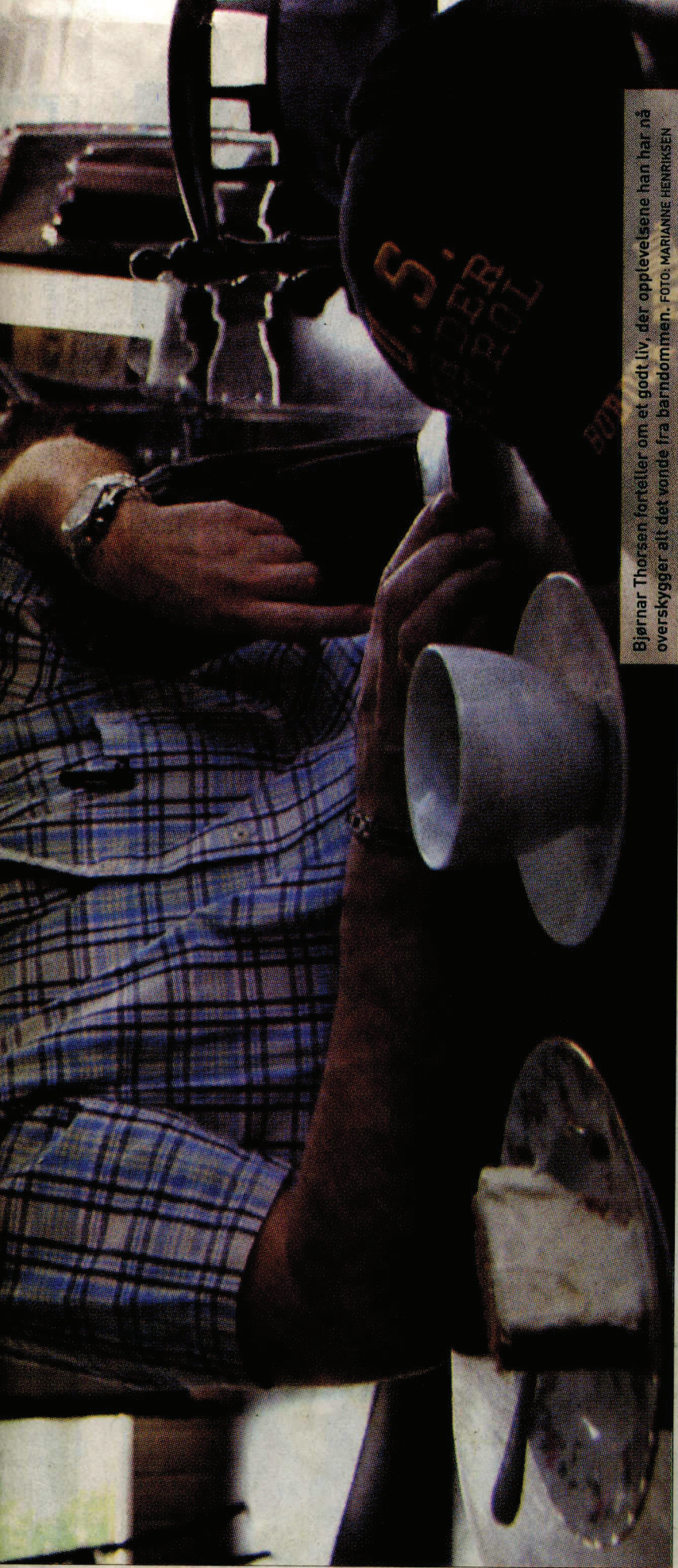
Vekkelses- og inspirasjonsdager

På Gavelstad i Lardal åpner Evangelisk Misjon i dag vekkelses- og inspirasjonsdagene som varer hele helgen. Det blir vitnesbyrd, taler og appeller, bl.a. ved Gunnar Hørkestad (bildet).

3003.12

Med blikket løftet

Bjørnar Thorsen forteller om et godt liv, der opplevelsene han har nå overskygger alt det vonde fra barndommen. FOTO: MARIANNE HENRIKSEN

Han ga de tidligere barnehjemsbarna et ansikt og en historie. Men hvordan gikk det egentlig med Bjørnar Thorsen?

Jeg møter ham en dag i Sandefjord. Bjørnar Thorsen (49) har fri i dag, fra sin jobb som bussjåfør. Det er vår i lufta... Bjørnar smiler tilfreds.

Han takker ja til et stort kakestykke og kaffe, og viser stolt fram sitt nyinnkjøpte kamera. Det brukes til å dokumentere høydepunkter i livet han lever nå. Da jeg møtte ham sist, var han en mann med en svært sterk historie å dele. Da jeg snakket med ham sist, var det da han ringte for å takke for medienes bidrag til hans oppreisning.

For fire år siden førte flere personlige historier fra barnehjem i Sandefjord til et folkeopprop, som krevde oppreisning til tidligere barnehjemsbarn, og

dere for de som bodde på barnehjem, i fosterhjem eller i skolehjem slik som i hans tilfelle.

Enorm respons

Bjørnar ble sendt til skolehjem av daværende PP-tjenesten i Sandefjord kommune. Han hang etter i timene, det måtte være noe galt med ham. Med tvang ble han kjørt til Tvedestrand, der barneårene ble ødelagt av vold og misbruk. Han fortalte sin historie gjennom Sandefjords Blad, og fremmet også behovet for en be-

klagelse fra de som var ansvarlig for at han fikk en ødelagt barndom.

– Pengene var ikke viktig, jeg ville ha en unnskyldning i glass og ramme på veggen min, sier han.

Du kan lese hele hans historie via www.vestfoldblad.no.

– Responsen fra alle jeg møtte etter å ha fortalt min historie var utelukkende positiv, til og med fra passasjerer jeg tidligere hadde kastet av bussen, humrer Bjørnar.

Han opplever at det meste i livet har forandret seg til det po-

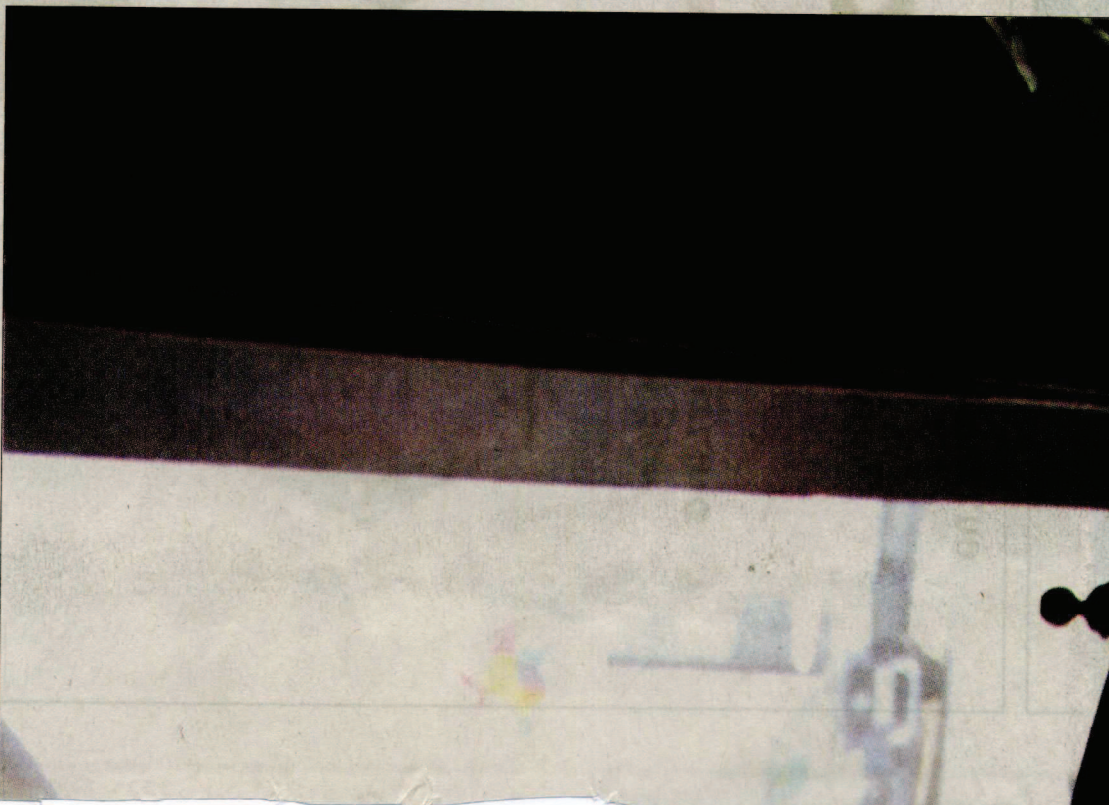
sitive etter oppreisningen. Han kan oppleve stressende perioder på jobben, det blir bagatelser i det store bildet.

Roser sekretariatet

– Jeg ble kalt inn til intervju like etter at oppreisningsordningen var åpnet, så tok de hånd om saken videre. Jeg var to ganger på intervju. Oppreisningen kom overraskende i februar i fjor. Det skjedde etter at jeg hadde fått flere varsler om utsettelse, sier Bjørnar.

– Jeg stalsatte meg for jeg skulle møte de to som skulle in-

Responser fra alle jeg møtte etter å ha fortalt min historie var utelukkende positiv, til og med fra passasjerer jeg tidligere hadde kastet av bussen.

Bjørnar kjørte hjelpesendinger til Hviterussland, her fant han også kjærligheten i Alina, som han i dag er gift med. FOTO: PRIVAT

Oppreisning i Vestfold

Alle kommunene i Vestfold, sammen med Vestfold fylkeskommune, vedtok i 2009 en oppreisningsordning for personer som har vært utsatt for overgrep eller omsorgssvikt under barnevernets omsorg før 1. januar 1993.

Tønsberg kommune har vært vertskommune for ordningen, som har vært organisert av KS.

Med denne ordningen ønsker kommunene og fylkeskommunen å ta et moralsk ansvar for den urett som er begått, og samtidig gi en uforbeholden unnskyldning til de som ble utsatt for overgrep og omsorgssvikt mens de var under barnevernets omsorg i denne perioden.

Søkeperioden ble avsluttet i januar 2011, behandling av søknader pågår fortsatt.

Slik har de det i dag:

Mann, 39 år:

"Stian" bodde på barnehjem i Sandefjord sammen med en av søkne- ne sine, fram til det ble lagt ned i 1987. Han er i fast

”Stian” bodde på barnehjem i Sandefjord sammen med en av søkne- ne sine, fram til det ble lagt ned i 1987. Han er i fast jobb, og bor fort- satt i Vestfold.

– Det gikk greit å søke, og å snakke med de som jobbet med oppreis- ningssøknadene, selv om det var tøft å gå gjennom det. Da jeg først var i gang, søkte jeg også Statens Billighetserstatning og fikk det. Broren min orket ikke å gjøre beg- ge deler, men vi har begge fått til- kjent oppreisning for årene der barnevernet sviktet, sier han.

Stian forteller at han hele tiden har vært i fast jobb, hos en arbeids- giver som har sørget for at han har fått kurs og opplæring i yrket sitt. Med oppreisningssummen og bil- lighetserstatningen har det ende- lig blitt mulig for ham å skaffe seg sitt eget sted å bo.

– Nå har jeg blitt huseier, og har det i grunnen ganske bra, sier han på spørsmål om han nå føler seg oppreist.

Er tilsynet med barnevernsinstitusjoner bedre i dag?

Førte oppreisningsord- ningen bare godt med seg?

Les mer på neste side!

Bjørnar kjørte hjelpesendinger til Hviterussland, her fant han også kjærligheten i Alina, som han i dag er gift med. FOTO: PRIVAT

Her ser vi et av få barndomsbilder av Bjørnar. Hele hans historie kan du lese ved å klikke deg inn på denne reportasjen på www.vestfoldblad.no.

tervjuet meg. Jeg gruet meg, men møtte noen fantastiske mennesker. Det var en behage- lig tone, jeg fikk bruke tiden jeg ville. Følelsesmessig var det hardt, men det ble tatt hen- syn til i situasjonen. Hvis jeg ikke ville snakke med en av dem, kunne jeg også si i fra. Det var en avslappet atmosfæ- re. Jeg har alltid hatt i mot folk som har jobbet i barnevernet, disse to var annerledes, sier Bjørnar.

Realiserer drømmene

Han er en tålmodig mann, og tok ikke ventetiden på oppreis- ningssøknaden så tungt. – Jeg er vant til å vente og vant til nedtruer så det holder, humrer han. Han har fått etablert seg med en leilighet han selv står som eier av, fått realisert ferie-

turen han og kona Alina drøm- te om, og fått kjøpt kamera han kan fange de gode øyeblikkene i. Øyeblikk han tror han vil få mange av i årene framover. Det eneste han savner, er katten han hadde i 14 lange, men hek- tiske år.

– Med Alina, som jeg traff i Hviterussland, har jeg også fått en fantastisk svigerfamilie. De er nå bosatt i USA, så ferie- ne våre legger vi dit, sier Bjør- nar fornøyd. Det som virkelig varmer Bjørnar er at niesene hans i USA gjerne kaller ham for pap-

pa nummer to – og videre sier han er bestefar nummer tre til barna deres.

– Livet mitt ser helt annerle- des ut nå enn for noen år siden. Det er lettere å leve - lyspunk- tene kommer tettere, sier Bjør- nar.

Valgte Gon - har al

- Det var vel litt tilfeldig at vi skulle slå oss ned her på Gon. Det så trivelig ut her - og trivelig er det. Nå har vi bodd her i fem år, og det valget har vi aldri angret på.

80

Tor Tømta

Tor Tømta er egentlig fra Hurdal. Bak seg har han et langt yrkesliv i bygningsbransjen. Han har bodd både på Toten - kona Maries hjemsted - og i Oslo. Da barna etter hvert etablerte seg sør på Østlandet ville de at foreldrene skulle flytte etter. Datteren har hytte ytterst i Rekkeviksbukta, nær Franklinodden, og slik ble ekteparet Tømta kjent med området hvor de til slutt valgte å slå seg ned.

- Her blir vi boende så lenge vi lever, konstaterer Tor Tømta, som i dag fyller 80 år.

Både han og kona stortrives i sine relativt nye omgivelser. Gjennom daglige spaserturer har han også etter hvert blitt godt kjent med stedet. Ikke minst har han funnet «perlen» Hummerberget.

- Der er jeg hver eneste dag. Jeg holder meg i god form ved å trække opp den bratte lia med de over 50 trappetrinnene. Og når jeg først er kommet opp, setter jeg meg gjerne ned en stund og nyter den fantastiske utsikten mot havet og Viksfjord, sier han.

80-årsjubilanten er byggmester og takstmann av profesjon. I mange år drev han et stort firma i byggebransjen.

- Vi var rundt 40 mann og hadde mange store oppdrag. I min hjemkommune Hurdal bygde jeg først to

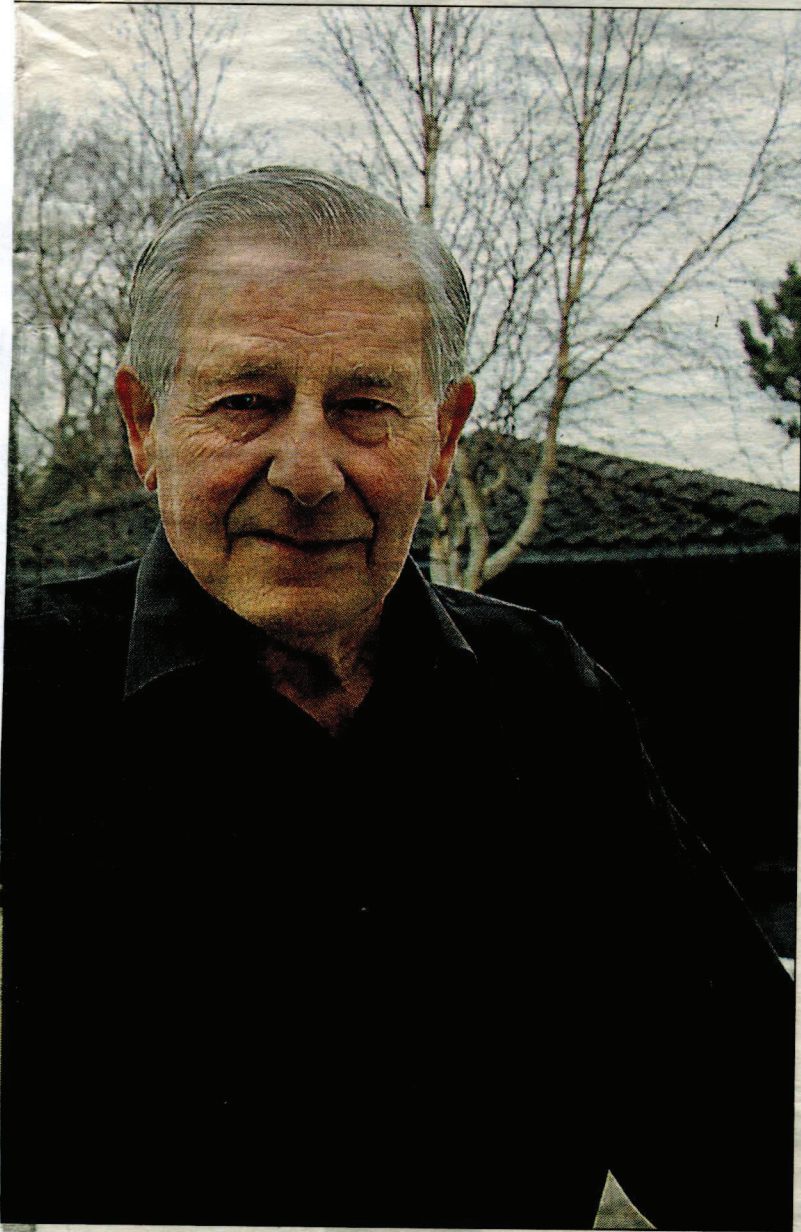
Ivrig turgåer: Tor Tømta liker å holde seg i form. 80-åringen legger daglig spaserturer

nye, flotte skoler, blant annet med svømmehall med internasjonale mål, og så fikk jeg oppdraget med å bygge kommunens nye rådhus. Det var krevende og inspirerende oppgaver, sier han. En rekke store bygg i Oslo-området kan han også sette sin signatur på. Etter hvert tok han takstmannseksamen og jobbet med takstoppdrag inntil for bare et par år siden.

Nå er Tor Tømta pensjonist på heltid og har fått fotfeste i sitt nye hjemmemiljø. I pinsemenigheten Betania har han og kona funnet seg godt til rette.

- Jeg er opptatt av kristendom, og kristentroen betyr mye for meg. Bønn og tro er viktig. Jeg har selv opplevd helbredelse ved bønn da jeg ble kvitt kneplager jeg hadde slitt med i årevis. Helbredelse ved bønn

dri angret

opp de over 50 trappene til Hummerberget. (Foto: Svend E. Hansen)

er en realitet, konstaterer Tor Tømta.

Ellers har han vært en ivrig småviltjeger og har jaktet både på fugl, rev og annet småvilt. Nå har han imidlertid hengt hagla på veggen.

80-årsdagen skal han feire med stort selskap med rundt 40 gjester i helgen.

– Det er bare nær familie som kommer – så mange er vi blitt,

konstaterer han. Dessuten er det bare uker til neste store milepæl. 12. april har Marie og Tor Tømta nemlig vært gift i 60 år og kan feire diamantbryllup.

– Da må jeg nok til byen og kjøpe en skikkelig gave til Marie, sier 80-årsjubilanten.

Svend E. Hansen

33163045 • svend.einar.hansen@op.no

30.03.12

Min inderlig kjære Tormod,
vår gode pappa, svigerfar og
bestefar

Tormod Lindhjem

født 24. februar 1937
reiste hjem til Jesus.

Tjølling, 25. mars 2012.

*«Nå er du borte
fra sorg og smerte.
Nå hviler du trygt
ved Jesu hjerte.»*

Berit

Svenn Åge Reidun
Morten Ann-Helen
David Sissel

**Anette Elise, Sven Håkon,
Caroline, Hanne Celine,
Madelen, Ole-Kristian,
Regine Emilie, Kathrine,
Kamilla, Julianne**

Begraves fra Betania Larvik
tirsdag 3. april kl. 11.30.
Båren føres i prosesjon til
Tjølling kirkegård.
Like kjært som blomster
er en gave til
Pinsemenigheten Betania.
Hjertelig velkommen til
minnesamvær på
Solåsen Leirsted.

Min kjæreste mann, vår gode
snille far, morfar, farfar og
oldefar, min bror og vår
alles kjære

Hans Bjørnevoll

f. 13. mars 1933

sovnet inn 4. april 2012.

Larvik / Sandnes.

*Borte fra sykdom og smerte,
nå hviler du trygt
ved Jesu hjerte*

Jane

Arnfinn Trond
Torunn

**Monica, Linda og Tore,
Bente, Siri
Daniel, Kristoffer, Pia,
Amalie Alvilde
Kåre**

Kenneth Jannike
Maria, Linnéa

Øvrige familie

Begraves fra Høyland kirke,
torsdag 12. april kl. 11.30. Sørge-
høytiden avsluttes ved graven.

2. ekkefelle til Jane f. Børng.

se mitt bilde

Speilbilde fra Værøy.

Foto: Leif Arne Olaussen

Vi var på Værøy i mars 2012

Minneord

Tormod Lindhjem, Larvik, døde etter lengre tids sykeleie den 25. mars 2012. Han ble født 24. februar 1937 og var sønn av Boye Georg Lindhjem og Antonette Lindhjem. Tormod var gift med Berit. De to har holdt trofast sammen nesten 50 år. Gullbryllupet skulle de feire den 22. september dette året.

Sammen fikk de sønnene Svenn Åge, Morten og David, og deretter tre svigerdøtre og 10 barnebarn.

I 1985 ble han medlem i Pinsemenigheten Betania, Larvik, og var virkelig en pilar i menigheten, og hans hjerte banket varmt for dette fellesskapet. Her ble han kjent med mange og ble vist stor tillit. Han fikk bidra her med sine evner og nådegaver i mange forskjellige oppgaver. Det var som eldste og misjons-kasserer, på Bela Radio, revisor og andre tjenester. Han sang i sanggrupper, og sammen med Berit sang de ofte til rik velsignelse.

Han hadde sitt virke først ved Hellenes sag og høvleri, slakteavdelingen ved Samvirkelaget på Vollen og deretter mange år ved Trygdekontoret, både i Tjølling

og Larvik. Mange kom i kontakt med Tormod gjennom hans trofaste virke gjennom mange år ved trygdekontoret.

I tillegg hadde han gården sin i Tjølling.

Tormod hadde mange venner, både i menigheten og utenfor. Fotballtrening rett etter jobb, en dag i uken, skaffet ham også mange gode kammerater.

Hans hjerte banket også for jødene, og var en sterk forsvarer av Israel og en tydelig Israel venn. I februar 2010 fikk han gleden av å reise med «gutta på tur» til Israel, for selv å ta i øyesyn mange av de historiske stedene som er beskrevet i Bibel-fortellingene. Dette ble for ham en minnerik opplevelse.

Selv som pensjonist var han i full aktivitet. Han arbeidet hjemme på gården, var hjelpe-mann hos Lindhjem Import, og i produksjonen av brannstiger hos Sørlandsstigen, helt frem til Juli 2010, da han ble syk. Til tross for sykdommens alvorlighet, var han på nesten alle møter på Betania, og hilste oss med sitt varme smil. Like før påske ble han tiltagende dårlig. Likevel kom meldingen om hans bortgang som et sjokk på oss alle. Savnet etter Tormod vil være stort, men rikt på gode minner.

Begravelsen skjedde fra Betania den 3. april. En stor forsamling var møtt fram. Gunnar Harkestad forrettet, og det var sang av Elisabeth og Helge Lindhjem. Tom Teien var

pianist og Ole Harald Monsen spilte flygelhorn.

Tormod Lindhjem ble begravet på Tjøllingvollen. Deretter var det et fint minnesamvær på Solåsen Leirsted.

Vi vil med dette få lyse fred over Tormods gode minne.

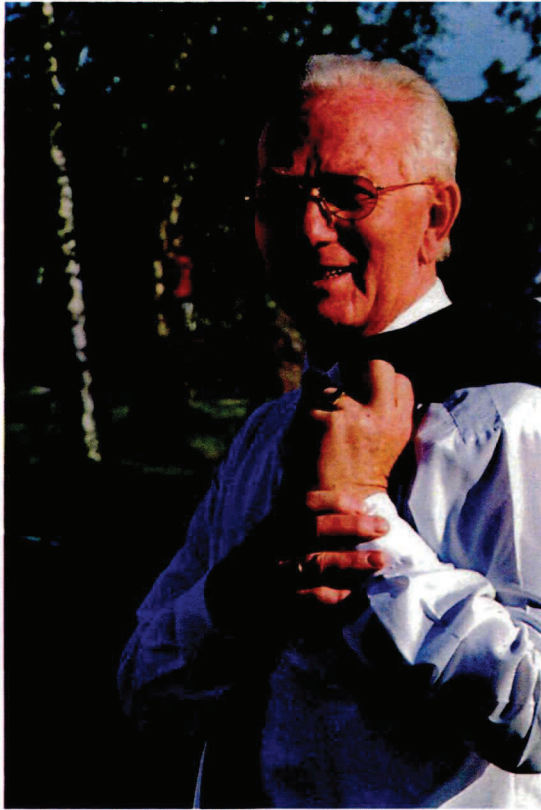
Venner i Betania
Rudolf Leif Larsen

Takk

Tusen takk for varm deltakelse, støtte og hjelp i sorgen etter vår inderlig kjære Tormod Lindhjem sin bortgang. Takk for gaven til Pinsemenigheten Betania Larvik kr 20.950,-

Berit, Svenn Åge, Morten, David med familier.

Tormod Lindhjem

f. 24.02.1937 - d. 25.03.2012

*Betania
Tirsdag 3. april 2012*

*Lilia Alekseievna
Johansen*

★ 6.12.1970 † 12.5.2012

*Begravelse
Undersbo kapell
Tirsdag 22. mai 2012*

60 år
Svein-Anders Andersen. Gratulerer med de 60 fra din kjære kone, barn, barnebarn, søster og mor. Ønsker tillykke med de neste år!
Dagen feires på Grenland folkehøyskole, Porsgrunn lørdag 26. mai. 2012

Min kjære fantastiske mamma, min elskede datter og datterdatter, vår alles kjære

Lilia Alekseievna Johansen

født 6. desember 1970
sovnet stille inn i dag i troen på sin Frelser, Jesus Kristus
Larvik 12. mai 2012.

Edward

Nadia Rob

Baba Anja

Tor-Richard

Øvrig familie

Begraves fra Undersbo kapell tirsdag 22. mai kl. 10.00.
Like kjært som blomster er en gave til Open Hearts hjelpearbeid i Ukraina.
Sørgøytideligheten avsluttes ved graven.

Min høyst elskede mann, vår kjærlige pappa og svigerfar, kjære bestefar, bror, svigersønn, svoger og onkel

Thor Kenneth Thorsen

født 27. september 1954
døde stille fra oss i dag i troen på Jesus.

Nanset, 1. juni 2012.

Mette

Iren Kristine Kjeld
Marte Jonas Alexander
Kim Natasha

Ronja Johanne Even Cristoffer

Kjell-Gunnar og Unni

Irene Synnøve og Willy Øvrig familie

Begraves fra Larvik kirke fredag 8. juni kl. 11.00.
Like kjært som blomster er en gave til Barnearbeidet i Ukraina.

ØP om friggaringen 8/5-12
- 8/5-2012

Min kjære hustru, vår gode umistelige mamma, svigermor og bestemor

May-Brit Lindhjem

født 9. februar 1953
døde fra oss i troen på sin Frelser.
Skaara, 17. juni 2012.

«Hva har jeg elsket først i livet? Minuttene.
Hvert eneste ett av dem, og det er de jeg kommer til å savne når du dør.»

Ole

Tommy Anette
Therese David

Mathias Naomi

Øvrig familie

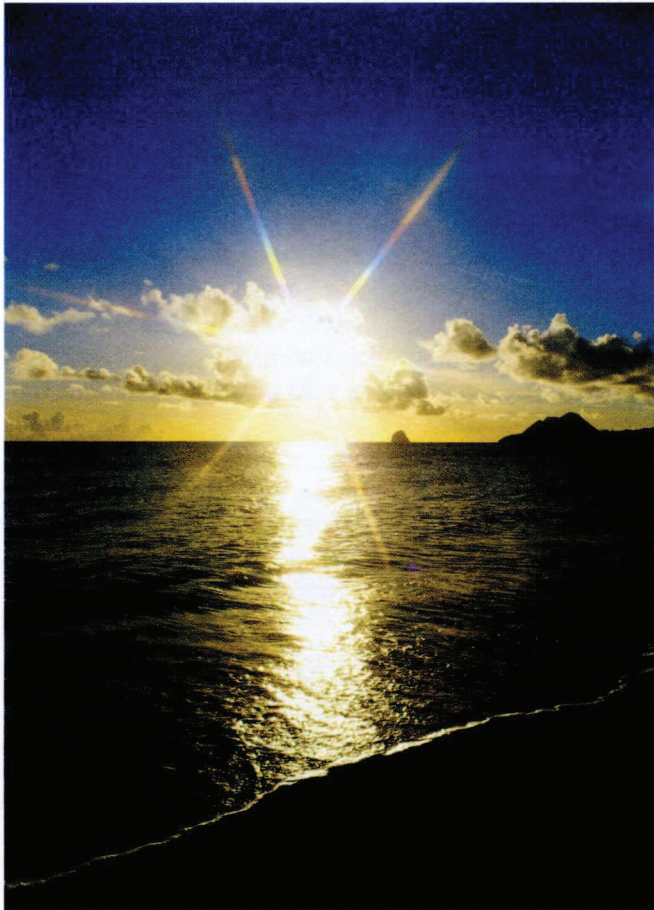
Begraves fra Tjølling kirke tirsdag 26. juni kl. 11.30.
Like kjært som blomster er en gave til Kreftsaken.

Thor Kenneth Thorsen

f. 27.09.1954 d. 01.06.2012

*Larvik kirke
Fredag 8. juni 2012*

May-Brit Lindhjem

f. 09.02.1953 d. 17.06.2012

*Tjølling kirke
Tirsdag 26. juni 2012*

BRYGGESLENGEN

- Jeg er utrolig glad i å være i høyden

Lars Tionen er kanskje litt gladere i høyden enn andre. Når han så at seilbåten Elida kom til Stavern tvilte han ikke et sekund på at han skulle til topps i den 45 meter høye masta.

- Nå har jeg en sjans til å komme meg høyt over Stavern og den må jeg jo bare gripe. Ingen har sett Stavern på samme måte, sier han.

Han har vokst opp med det han beskriver som fjell på alle kanter og mener det er grunnen til forkjærligheten han har for høyder.

- Jeg var alltid høyt og lavt når jeg var yngre og det er nok derfor jeg er så utrolig glad i å være i høyden i dag, sier han.

Kapteinen på den svenske seilbåten Elida, Stefan Abrahamson har som regel ikke folk hengende i masta.

- Når noen kommer og gjerne vil opp i masta, sier jeg som regel ja. Man må være litt kompis når folk spør om å få komme en tur opp i den, sier han.

Elida er i Stavern for andre gang.

- Vi har fått mersmak for Stavern og Norge, så her liker vi å være, sier han.

Seilbåten Elida reiser rundt langs norske- og svenskekysten og en sellende kirke.

Caroline Vagle

På vei opp i høyden: Lars Tionen er glad i å være i høyden og er på vei opp i masta på seilbåten Elida. (Foto: Caroline Vagle)

COP 20/7-12

Historietur til Kjøndal

Vital: 97-årige Lars Kjøndal bor på Kjøndal og er en glad forteller.

Hedrum historielag starter nå opp med sine populære onsdagsturer. Den første turen denne sommeren er i samarbeid med Tjølling historielag og går til Kjøndalgårdene, som ligger i Tjølling, men helt på grensa mot Hedrum.

Lars Kjøndal bor på Kjøndal. Han er nå 97 år, men mer vital enn de fleste, en glad forteller, og med en hukommelse som en 20-åring.

Etter en god mat- og pratepause blir det, for de som er spreke nok, en liten rusletur i skogen for å finne spor etter hyttene hvor det i 30-åra bodde folk som var litt på utsida av samfunnet.

Kjøndal ligger vest for Rauanveien, det vil si veien fra Grønneberg i Tjølling til Bommestad Øst. Det blir merket fra Bommestad Øst, ved skolen.

Det er lurt å ta med campingsstol og litt å spise og drikke. Alle er velkommen, medlem av historielaga eller ikke.

17 år
Våres kjære Madelen Lindhjem, gratuleres med 17 år på søndag. Masse klemmer og gode ønsker fra mamma, pappa, Caroline og Julianne.

2/8-12

40 år
Raymond Skogshagen Pedersen fyller 40 år den 8 august. Verdens beste mann og pappa gratuleres på det varmeste av Vigdis, Joakim, Kasper og Elias som er veldig glad i deg.

8/8-12

Min kjære Finn,
vår kjære pappa, svigerfar,
bestefar, oldefar, svoger og onkel

Finn Hansen

født 18. juli 1927
sovnet i troen på sin Frelser.
Tjølling, 6. september 2012.

*«Tålmodig du led,
hvil nå i fred.»*

Solveig

May Brit	Arne
Liv Tone	
Dag Roger	Torhild
Robin	Anne
Kåre	Bjørghild
Reidar	Martha
Berit	Per

Barnebarn og oldebarn

Øvrige familie

Begraves fra Undersbo kapell
fredag 14. sept. kl. 10.00
Etter Finns ønske blir det
mulighet til å gi en minnegave
til Evangeliesenteret.
Etter seremonien blir det
minnesamvær på Betania.

40 år

David Lindhjem.
Gratulerer til verdens beste, kjekkeste og sprøkeste pappa som fyller 40 år i dag! Vi er så glad i deg! Klem, familien!

15/9-2012

50 år

Mette Thorsen fyller 50 år i dag. Gratulerer med dagen 'Mettemor glad i deg. Bursdag-sklemmer fra barn, barnebarn, familie og venner. Ønsker deg en fin dag.

22/10-12

Lagets niendemann: Når Halsens J11/12 spiller håndballkamper, er Halsemann fast inventar i buret. I går brakte han imidlertid liten lykke over jentenes første kamper da Color Line World Cup startet. Bak f.v.: Johanne Nordheim, Vår Syversen, Julie Kjær og Madelen Myrholmen. Midten f.v.: Sarah Gustavsén, Kathrine Lindhjem og Ada Nilsen, Foran f.v.: Halsemann og Frida Rosenberg. (Foto: Thor Kenneth Løvenfalck)

Rosi Larsen, Hagalia
- Jeg bruker mest halogen hjemme og har sluttet med den gamle glødelampen. 5/4-12

Minneord

Vår alles kjære Finn Hansen, døde torsdag 6. september på Tønsberg sykehus etter lang tids sykdom.

Han var alltid så tålmodig og takknemlig, selv om han var veldig syk den siste tiden klaget han aldri. Han takket for alt som ble gjort for han, og sa hele tiden tusen takk, tusen takk. Selv når en tok et bilde av han, sa han tusen takk, tusen takk.

Men det er jo oss andre som skal takke han, for alt han var og alt han gjorde for oss. Den beste mannen, den beste pappaen, bestefaren og oldefaren som vi alle var så glade i. Nå er han borte, og vi kommer til å savne ham veldig.

Pappa ble født i Larvik 18. juli 1927. Hans far Nicolay Hansen, var en av Larviks fremste fotballspillere på den tiden. Moren hans Alvilde (født Andersen) var kokke på Fritzøe-Hus og for Colin Archer. Da han var halvannet år fikk han en bror, som fikk navnet Kjell. Finn og Kjell ble ofte kalt tvillingene, og de var veldig musikalske.

Pappa giftet seg første gang i 1952, og han fikk fire barn. Han startet sin utdannelse på Teknisk Yrkesskole som tømrer. Etter tre år der, fikk han jobb på Larviks Impregneringskompani, hvor også hans far jobbet. Han tok Handelsbrev på kveldstid ved siden av arbeidet, da det var lite å gjøre for en snekker på den tiden. Etter en del år på Impregneringen, startet han som forsikringsagent på fritiden. Dette gikk så bra at han valgte å begynne med forsikring på heltid. Han ble ansatt hos Ansvar og Varde, hvor han ble distriktssjef for Vestfold og Telemark. Senere ble distriktet utvidet til Buskerud, Asker, Bærum og Vestoppland.

I mars 1977 ble det etablert Forsikringskontor i Larvik, og det fikk han ansvaret for. Han ble da kalt assurandør, og hadde denne stillingen inntil han gikk av med

pensjon i 1992. Han jobbet med forsikring i 31 år.

Som en konsekvens av arbeidet i Ansvar Varde, var han alltid engasjert i avholdsarbeidet. Han var med i Motorførernes Avholdsforbund i alle år.

Etter å ha blitt enkemann, giftet han seg igjen i 1979. Da fikk han en ny familie å forholde seg til. Det ble da mor og far og de åtte ungene.

Pappa var medlem av Pinsemenigheten Betania Larvik. Helt fra han var 15 år har han vært trofast medlem der. Han hadde mange verv og tjenester i menigheten. Som den musikalske mannen han var, var han menighetens musikkleder i 25 år. Han var også menighetens faste organist til formiddagsgudstjenestene i 40 år. Han spilte nydelige melodier på orgelet når folk kom til møtene.

Han var medlem av husstyret i Betania, og sammen med en annen var han ansvarlig for Menighetens loppemarked i flere år. Han satt også i Menighetens økonomiråd, der de sammen med

Menigheten besluttet i 1990 å bygge et nytt og tidsriktig menighetshus.

Han ble valgt til formann i byggekomiteen, og hadde ansvaret for regnskapene i byggetiden for det nye menighetshuset. Innvielsen av det nye bygget fant sted i oktober 1992.

Pappa hadde alltid et stort hjerte for foreldreløse barn i Zaire, Kongo, og han ga alt han fikk inn i gaver til sin 70 årsdag til dem. Han støttet også alltid Evangeliesenteret og Misjon.

Pappa sa en gang i sin gebursdagstale: Når jeg nå har passert nok en milepæl i livet mitt, vil jeg først uttrykke min takknemlighet for livet. Det er naturlig å se tilbake på årene som har gått. Livet så langt har gått veldig fort. Det er kun dette som er kjent, og jeg vil glede meg over nuet akkurat nå.

Om et øyeblikk er også det fortid.

Vi lyser fred over hans kjære minne.

For familien

Liv Tone Hansen (datter)

DØDSFALL

Min kjære far og svigerfar,
svoger og onkel

Kristian Østerhaug

født 26. oktober 1921
døde fredfullt

i troen på sin Frelser.

Larvik, 27. september 2012.

Anne Grete

Arve

Øvrig familie

Begraves fra Undersbo kapell
fredag 5. oktober kl. 11.30.

Finn Hansen

** 18. juli 1927 † 6. september 2012*

*Begravelse
Undersbo kapell
Fredag 14. september 2012*

VED GRAVEN

Deg være ære, Herre over dødens makt! Evig skal døden være
Kristus underlagt! Lyset fyller haven, se, en engel kom,
åpnet den stengte graven, Jesu grav er tom! Deg være ære,
Herre over dødens makt! Evig skal døden være Kristus underlagt.

Frykt ikke mere! Evig er han med. Troens øye ser det:
Han gir liv og fred. Kristi navn er ære, seier er hans vei,
evig skal han regjere, aldri frykter jeg! Deg være ære,
Herre over dødens makt! Evig skal døden være Kristus underlagt.

*Hjertelig takk
for all vennlig deltagelse.
Familien*

Bøe

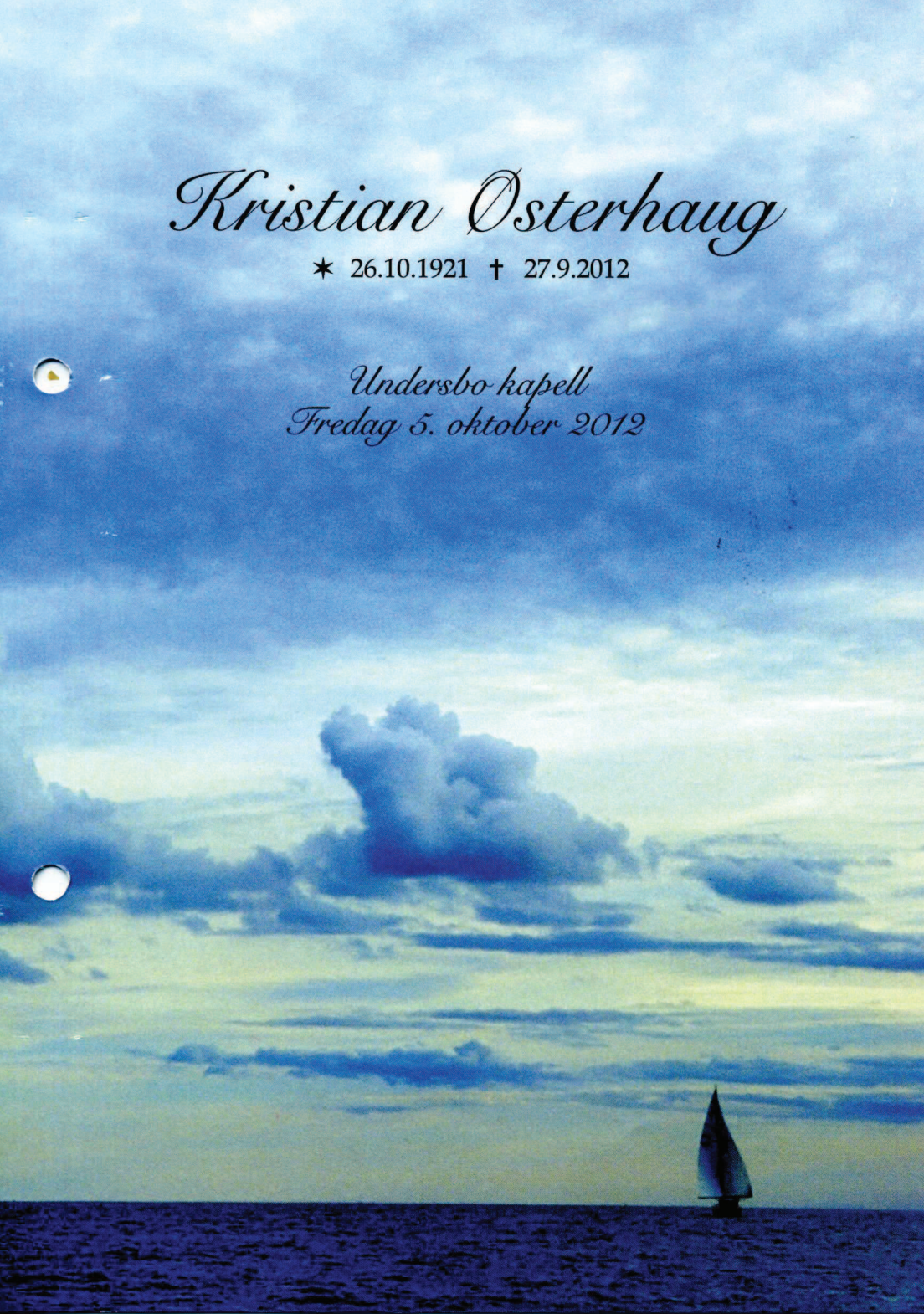
begravelsesbyrå

Tlf. 33 42 07 20

Kristian Osterhaug

★ 26.10.1921 † 27.9.2012

*Undersbo kapell
Fredag 5. oktober 2012*

Larvik-familie strandet i New York

Uværet herjer i USA og i går natt, amerikansk tid, raste superstormen «Sandy» over Manhattan i New York. Familien van Walraven fra Østre Halsen er i New York på langweekend.

- Alt er bra med oss, men det er verre med mange andre på grunn av flom og ødelagte hus. Rundt en kvart million mennesker er uten strøm bare på Manhattan, forteller Berit per telefon tirsdag kveld norsk tid.

Sammen med datteren Nathalie (17) og ektemannen Peter skulle familien på tre hjem mandag. Det er blitt endret til søndag på grunn av uværet. Nå sitter de værfast på hotellet, men de kan i det minste ta turen ut.

Gatene i New York var i går kveld, norsk tid, igjen full av folk.

- Subways og flyplasser er fortsatt stengt, men det er igjen masse folk på gata. Vi er også ute.

De tre er på besøk i USA for å besøke vertsfamilien til datteren, som har vært utvekslingsstudent. Det besøket ble lenger enn planlagt.

Mari Eia Bringedal

93894344 • mari.eia.bringedal@op.no

Værfaste: - Alt er bra med oss, forteller Berit van Walraven på telefon fra New York. Søndag kommer familien hjem til Østre Halsen.

Vår kjære far, bestefar og oldefar

Knut Hobæk

født 11. februar 1928
døde fra oss i troen på sin Frelser
Larvik 18. desember 2012.

«Hvil i fred.

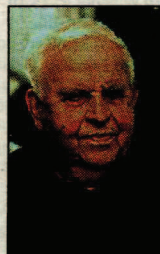
Du vil alltid være i våre hjerter.»

Karin Synøve

Roger Nina
Trude-Malene Roger

Linnea Marie, Caitlin Isabella
Filip, Knut-Ole

Begraves fra Undersbo kapell
onsdag 2. januar kl. 11.30. I
steden for blomster ønskes heller
en gave til LHL, avd. Larvik

98 år

Lars Kjøndal i Tjølling fyller 98 år idag. Barn, svigerbarn og barnebarn gratulerer med dagen og ønsker deg en fin dag og feiring.

5/2-13

DØDSFALL

Hele familiens gode, omsorgsfulle
Mor

Haldis Kathinka Hansen

født 4. mars 1920
sovnet fredfullt inn, med
sine nærmeste rundt seg
Larvik, 20. februar 2013.

«Noen mennesker gjør rommene
våre lysere, større, vakrere..
Takk, Mor.»

Oddvar Gerd Solveig
Geir Bente

Trond og Birgitte, Joachim og
Silje, Stine og Fredrik,
Augund, Asgeir, Erick

Samuel, Adrian, Aurora,
Amanda

Begraves fra Tanum kirke
torsdag 28. februar kl. 11.30.

En stor takk til Byskogens
intermediær avdeling for
god pleie og omsorg.

Vår kjære
mamma, svigermor,
bestemor, farmor, momme,
oldemomme, oldemor,
tippoldemor,
søster, svigerinne og tante

Alma Sporsheim

født 27. april 1919
døde i troen på sin Frelser.
Larvik, 15. februar 2013.

Albin Magne Bernt
Anna Marie John
Berit Elisabeth
Terje

Wenche Antonie

Barnebarn
Oldebarn
Tippoldebarn
Øvrig familie

Begraves fra Undersbo kapell
torsdag 21. februar kl. 10.00.

Like kjært som blomster
er en gave til
Yttersølia sykehjem, avd. A.

Misjonær Petra Sveum, Biri, døde den 21. februar 2013. Hun ble født den 13. april 1923 i Biri. Hun var datter av Jørgine og Otto Sveum. Søsknene var Julie (tvilling), Martha og Olaf, og en pleiesøster, Rosa.

Da far døde i 1927, resulterte dette i svært vanskelige tider for familien. Allikevel fikk hun høyere utdanning: I 1941 gikk hun på Viken kristelige ungdomsskole, og i 1946 – 1950 studerte hun på Oslo offentlige lærerskole. I 1959 – 60 gikk hun på misjonsforberedende kurs i Belgia.

Hun arbeidet som lærer i Søndre Land og i Biri fram til 1959. I tillegg var hun aktiv i barnearbeid i Indremisjonen, og hun var med som leder på flere barne- og ungdomsleirer.

Ganske tidlig begynte misjonskallet å gjøre seg gjeldende. Samtidig ble også dåpsspørsmålet aktuelt for henne, og i 1956 ble hun døpt av Bjarne Nysæther. Dette gjorde misjonskallet enda klarere.

Den 21. februar 1959 stod hennes vitnesbyrd i Korsets Seier. Pinsemenigheten Betania, Larvik var utsendermenighet, og den 27. august 1961 dro hun til Kongo (Zaire). Der har hun hatt forskjellige oppgaver, men hovedsaklig har hun praktisert sitt yrke som lærer. I de første årene underviste hun ved lærerskolen for jenter i Bideka. En tid var hun også ved misjonens trykkeri i Bwindi, og deretter underviste hun mange år på bibelskolen i Kakwende. Handikapsenteret i Kaziba, og bibelskolen har vært viktige støtteområder i mange år. Søndagsskolearbeidet sto hennes hjerte nær og hun satset mye tid og krefter på å utdanne og utvikle dyktige medarbeidere i barne- og ungdomsarbeidet. I alle disse årene har det vært perioder med krig og naturkatastrofer i området, og dette har jo påvirket arbeidet, men så snart forholdene gjorde det mulig, var Petra på plass i Kongo.

Petra var svært takknemlig for utsendermenigheten Betania, og hennes forkynnelse i menigheten ble satt stor pris på. Hun fikk mange støttespillere der. og i 1990 fikk hun besøk av to av menighetens medlemmer på våren og menighetens daværende forstanderpar i 2 måneder på høsten. I 1990 ble Petra pensjonist, men det endret ikke hennes engasjement for Kongo. Hun kom hjem for siste gang i 2008.

I 2006 ble hun utnevnt til Ridder av første klasse av Den Kongelige Norske Fortjenesteorden, og den 1. oktober 2006 ble den overrakt av Fylkesmannen i Oppland på en misjonsfest i pinsemenigheten Filadelfia, Lena i Østre Toten. Dette fortjente hun virkelig. Hennes tjeneste, både i Kongo og i Norge har satt dype spor. Som menighet er vi svært takknemlige for å ha fått være endel av denne store tjenesten.

I 2007 kom boken «Som gardslampa heme på Biri – et portrett av misjonær Petra Sveum» ut. Dette er en interessant fortelling om hennes liv.

Vi lyser fred over Petra Sveums gode minne!

For Pinsemenigheten Betania, Larvik
Rudolf Leif Larsen

Petra Sveum til minne

Petra Sveum fikk hjemlov natt til torsdag 21. februar, 89 år gammel. Et langt og legendarisk misjonærliv har med henne gått inn i historien.

Petra ble født på Biri i Oppland. Her hadde hun sin oppvekst i enkle kår. Hun ble tidlig overbevist om «troendes dåp», men hun drøydte avgjørelsen om å la seg døpe, da det å være dissenter og gjendøper ikke så lett lot seg forene med en stilling som lærer. Men overbevisningen kom etter hvert til handling, og med dette meldte også misjonsskallet seg.

I 1961 reiste Petra ut for første gang. Turen gikk til Belgia for språkstudier og tropekurs, deretter til Kongo. Hun fikk i fullt monn bruke sin lærerutdannelse i misjonstjenesten. Hun underviste både ved lærerskolen i Le-

mera, ved pikeskolen i Bideka og ved bibelskolen i Kakwende. De siste årene av sin misjonærtid var hun ambulerende bibellærer i tillegg til å yte hjelp blant fattige og nødlidende.

Petra hadde ordet i sin makt både muntlig og skriftlig. Hun hadde en briljant formulerings-

MINNEORD

Petra Sveum

1923-2013

evne som trollbandt tilhørerne, uansett om stoffet var hentet fra Kongo eller Biri. Hennes dype forankring i Guds ord og strålende evne til å legge fram det bibelske budskap, gjorde henne til en høyt aktet og verdsatt bibellærer.

Hun ble jenta som så livet i

lyset fra «gardslampa heme». Hun glemte aldri hvem hun var og hvor hun kom fra. Hennes ekthet ble hennes varemerke. Gud fikk bruke denne norske bondejenta, som kalte seg fattigjenta fra Biri, til en helt usedvanlig tjeneste i et av verdens aller tøffeste land, Kongo.

83 år gammel ble hun tildelt utmerkelsen Ridder av første klasse av Den kongelige fortjenesteorden.

Nå har hun blitt forfremmet til Herligheten. Enda en av våre veteranmisjonærer er hentet hjem fra arbeidsmarken. Vi står tilbake med takk for fruktene av det rike livet Petra Sveum levde. Vi lyser fred over hennes minne.

*På vegne av
Pinsevennenes Ytre Misjon
Liv Toril Rinding Skjeggestad
PYMs regionsekretær for Afrika*

VÅRT LAND – torsdag 28. februar 2013 – side 21

Min kjære søster, svigerinne
og vår omsorgsfulle tante

Petra Sveum

sovnet stille inn i dag
i troen på sin frelser,
nær 90 år gammel.

Lensbygda/Biri,
21. februar 2013

*Så ser jeg kun Jesus
hvordan jeg ser,
og blikket får kvile i hans,
så slapper jeg av og strever ei mer,
for: jeg er ikke min, ...
jeg er hans.*

Rosa

Norbjørg

Gerda, Ola, Kjell, Jorun, Kari,
Marit, Åge

Sørgehøytideligheten finner
sted i Biri kirke
fredag 1. mars kl. 12.30.
Avdøde ønsket ikke blomster,
men en gave
til Kongo-misjonen.

Gaven kan gis i kirken eller på
kontonummer 0520.46.97487.

Etter Petras ønske er alle
velkommen til takkestund
på Vertshuset V-E6.

Haldis Kathinka Hansen

★ 04.03.1920 † 20.02.2013

*Begravelse
Tanum kirke
Torsdag 28. februar 2013*

Petra Sveum

* 13.04.1923 † 21.02.2013

Biri kirke
Fredag 1. mars 2013

FØRST OG SIST OG ALLTID: JESUS

Så ser jeg kun Jesus hvorhen jeg ser,
og blikket får kvile i hans,
så slapper jeg av og strever ei mer,
for: jeg er ikke min, ... jeg er hans.
Stord 1967

Minneord

Da jeg sluttet på realskolen i 1964 trodde jeg aldri at jeg kom til å skrive om lektor Jon Strøm som nylig gikk bort. Hans og min verden var så totalt forskjellige at vi neppe oppfattet hverandre på samme planet. Hans tilsynelatende fullkomne uttrykk mot mitt umodne selvilde var nok til at vi tok farvel for godt den våren. Men det skjedde noe som gjorde at vi ble venner. Ganske nære venner. Når jeg nå vil forsøke å minnes ham, gjør jeg det på bakgrunn av at min første bok handlet nettopp om Jon Strøm.

Nå går jeg ukentlig forbi stedet i Oslo der han vokste opp. Jeg tenker på Jon hver gang. Og da tenker jeg på kontrastenes Jon. Bakersønnen, katolikken, vektløfteren, isbaderen, studenten, lektoren, språkgeniet og fagbokforfatteren. Ikke minst husker jeg Jon som kvinnebedårer, han som hadde et utseende som fikk enhver mann til å bli misunnelig. Gikk det an å fremstå som mer praktfull? Neppe.

Han var en av landets yngste lektorer på 60-tallet. Han underviste sent og tidlig og var pertentlig og plikttoppfyllende i alt han foretok seg. Også alkoholen. Hver kveld klokken halv tolv hadde han tatt sin første pølster. Da fant han snarveien til den gode fø-

lelsen. Den opplevelsen han fikk etter treningsøktene kunne erstattes med alkohol. Dette førte ham ut i den andre verden. Den ensomme.

Undervisningen ble dårligere. Til slutt visste han ikke hvilken dag det var og møtte ikke til skolestart. Det så svært mørkt ut for Jon. Da skjer det som førte til at Jon og jeg ble venner. Hans sønn Pål sendte bud på sin mor. Jons ekskone. Etter en radikal omvendelse, var hun blitt en ressurs for gamle venner. Hun kom og stelte for Jon, og gav ham den største skatten hun hadde fått. Troen på Jesus.

Jons nye liv ble så bemerkelsesverdig at det var grunn til å skrive bok. Han giftet seg med Brit for annen gang med barna deres Pål og Nina som forlovere. Han som tidligere ikke viste seg i kirken, ble kirketjener. Han som ikke kunne gå på egne føtter gikk fra Veldre til Sandefjord hvis det var en gudstjeneste han ville være med på. Han fikk mange år der han var aktiv i kirke og bedehus. Mange har gledet seg over hans vitnesbyrd. Og vi er mange som sørger når vi nå ikke har ham blant oss.

Mest er han savnet av Brit, Nina og Pål med familier. Fred over hans minne.

Preben Colstrup

Vår kjære pappa, svigerfar,
bestefar og morfar,
min kjære Jon

Jon Bernhard Strøm

født 22. januar 1934
sovnet stille inn hjemme
i troen på sin frelser Jesus Kristus.

Veldre, 16. mars 2013.

*«Ikke før veven har stilnet,
og skyttelen sluttet å gå,
vil Gud trekke teppet til side,
og la oss virkelig forstå.
At også de mørke tråder
så vel som de lyse bånd,
var helt nødvendig for mønsteret
i Mesterens mektige hånd.»*

Pål
Nina **Mikael**

Martin, Petter,
Jonathan, Sanne, Ronny

Brit

Begraves fra Undersbo kapell
fredag 5. april kl. 11.30.
Like kjært som blomster
er en gave til Redd Barna.

Likte seg best u

Tom Langerud var en politimann av den gamle sorten som likte seg best ute i felten i kontakt med folk. – Mange saker løste seg ved godt samarbeid, sier Langerud som nå er politipensjonist og runder 60 år i morgen.

For det var samarbeid som var løsningen, mener Tom Langerud som ikke liker helt den effektivitets-hungeren og sentraliseringen politietaten er utsatt for nå. Og det kan han si selv om han forstår at forholdene har blitt annerledes enn den gangen han selv praktiserte på storlensmannskontoret og hadde ansvaret for det som var gamle Hedrum. Nå blir kriminaliteten stadig mer internasjonal og bandene langt mer organiserte, og dermed er det naturlig nok behov for en større grad av organisering og effektivisering enn bare for noen tiår siden. Da Langerud jobbet i lensmannsdistriktet, kjente en stort sett til de lovbruterne som befant seg i området, og mye kunne ordnes med en prat og godt samarbeid.

I 35 år var Tom Langerud ansatt i politiet. Sin første jobb hadde han som sommervikar ved Larvik politistasjon i 1977. Så ble det politiskolen i Oslo, en tur til Hønefoss og fast jobb i Larvik sommeren 1978 der han ble i fire år.

– Da søkte jeg meg over til storlensmannskontoret der Odd Killi var basen, og her stortrivdes jeg. Jeg likte meg i grunnen bedre ute i landdistriktene enn inne i sentrum og storlensmannskontoret hadde ansvaret for det som en gang var Hedrum kommune med nærmest vanntette skott mot politiet i Larvik. Killi var nøye med det, selv om han også selvsagt samarbeidet med larvikspolitiet, ler Tom Langerud.

Og ute på landet følte Tom Langerud at han kom langt mer i kontakt med folk enn det politiet gjerne gjør i byene. Det er nemlig dette som har vært hans kongstanke gjennom alle år i politiet: Den menneskelige kon-

takten og samarbeid.

– Det er merkelig hva som kan ordnes med en samtale og smidighet fra begge parter. Selvsagt må loven følges, men mye kan gjøres enklere og bedre hvis alle parter legger godviljen til og gjør en felles innsats. Kan lovbruterne, foreldre og politi jobbe sammen for å løst en sak til alles tilfredshet, kommer vi langt. Men det må være vilje, ellers går det ikke, sier Tom Langerud som ser tendenser til at politiets effektivisering nå er i ferd med å gå for langt. Dermed mister en ofte den menneskelige kontakten.

Selv var han svært opptatt av å ha kontakt med ungdommen i sitt distrikt og han synes det var svært viktig å oppsøke barn og unge der de befant seg. Det førte til atskillige besøk på skolene og både Kvelde- og Hedrum-skolen nøt godt av Tom Langeruds interesse for unge mennesker.

At Tom Langerud ble politimann, var i grunnen en tilfeldighet, akkurat som at han skulle komme til å vokse opp i Trysil. Faren Oddvar kom fra en stor familie i Fjerdingsdalen i Stavern, men via forskjellige omveier havnet han i Trysil etter krigen. Her kom Tom Langerud til verden i 1953 og i Trysil kom han tidlig i kontakt med lensmannsetaten som han syntes var spennende og viktig for samfunnet. Her kunne han tenke seg å gjøre en innsats.

Pensjonert politimann: Tom Langerud i morgen runder han 60 år. (Foto: Mats Grøn)

– Dermed ble jeg politimann, da, og havnet i Larvik der store deler av familien min bor. Det har jeg aldri angret på, men det var altså ved lensmannskontoret i landdistriktene jeg ønsket å jobbe, sier Tom Langerud.

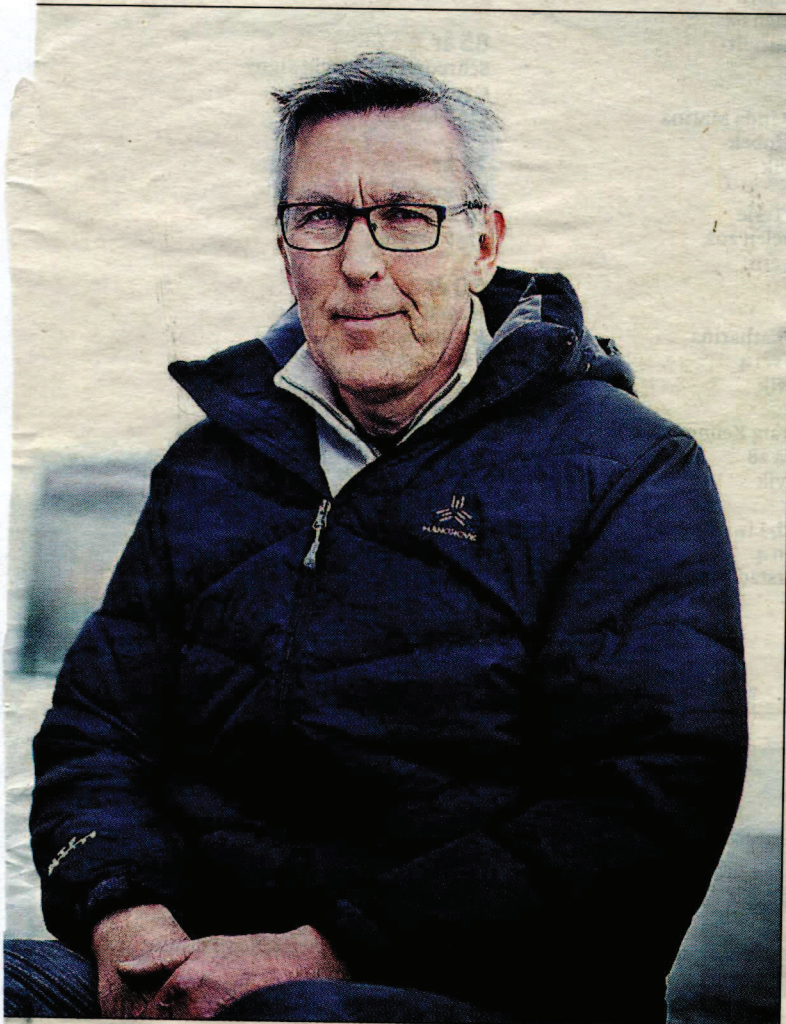
Men avslutningen av politiyrket ble ikke som lensmannsfullmektig. Han havnet etter hvert i en HMS-stilling ved Larvik politistasjon og avsluttet som politioverbetjent ved grensestasjonen på Torp flyplass. Før snart tre år siden gikk imidlertid Langerud av med pensjon fra politiet, men han har ikke sluttet å jobbe for det.

60 år

Tom Mobæk Langerud fyller 60 år på palmesøndag. Mange gode bursdagsklemmer til min kjære mann og vår gode pappa! Elisabeth, Beathe og Erlen.

te i felten

5 år bak seg som politimann i larviksdistriktet og har hjulpet mange på rett vei. I (eth)

– Nei da. En kan jo ikke sette seg til. Nå har jeg halv stilling som butikkmedarbeider ved Coop Obs byggvaresenter på Elveveien og det er flotte greier. Ikke minst det at jeg fortsatt er i kontakt med unge mennesker. Det stortrives jeg med, sier Tom Langerud som vil holde på så lenge han har helsa, men også er opptatt av at «eldre» ikke skal stå i veien for unge mennesker som søker jobb.

Sin kristne tro har han også i behold. Da han kom til Larvik i 1977, ble han medlem av Metodistkir-

ken, men nå er Langerud og kona aktive medlemmer av Betania. Her deltar de både på de ukentlige søndagsmøtene og er med i Betanias sangkor.

– Jeg har alltid hatt et kristent livssyn og kristentroen er en viktig ballast for meg. Moren min var et aktivt medlem av Frelsesarmeen i Trysil, så det var herfra jeg fikk impulsene. De har fulgt meg siden og det er jeg glad for sier Tom Langerud.

Roger W. Sjørdahl

99203709 roger.sjordahl@op.no

Se den store forandringen!

To damer fra Larvik fikk en dag de sent vil glemme, da de fikk en total makeover fra topp til tå på Amfi.

- **Tror du vi kan** sette oss, spør Siw Hege Tøstibakken håpefullt og ser ned på de høyhælte skoene hun har på.

- Du skjønner, jeg har aldri hatt på høyhælte sko før.

I går fikk Tøstibakken og Marthe Larsen, begge fra Larvik, en total makeover. De to ble plukket ut til «Bli ny dagen» under Trend dagene til Amfi Larvik. Og for en forandring de fikk.

- Mannen min kom i sted for å se etter meg, men han kjente meg ikke igjen, og gikk rett forbi meg, ler Larsen godt. Det var mannen som meldte henne på til «Bli ny dagen», og mente hun fortjente en dag med seg selv i fokus, etter flere strabasiøse år.

- Vi har fire barn, og da et tvillingpar som er fire nå. De ble født alt for tidlig, og veide bare 1220 og 750 gram ved fødsel. De var ofte syke, og vi måtte skjerme dem for mye, så dermed ble jeg ganske isolert, forklarer Larsen, som også gikk mye opp i vekt etter tvillingfødselen. Men

så tok hun tak, og de siste par årene har hun gått ned 23 kilo!

Begge damene synes det var flott å få en dag for seg selv, vekk fra hverdagens mas.

- Bare det å ha tid til å prøve klær, sukker Tøstibakken. - Som småbarns mor er det ikke mye tid til det.

Hun beskriver seg selv som en guttejente, og forteller at hun bruker lite tid på klær og sminke.

- Jeg går vanligvis i sort og hvitt, og jeg sminker meg ikke til hverdags. Ønsket mitt var at jeg ønsket å bli mer feminin, men samtidig beholde guttejenta i meg. Og det synes jeg de har fått til! Det antrekket jeg fikk på meg her kan jeg gå rett ut i gata med, det er helt i min stil, smiler Tøstibakken.

Er forandringen der for å bli da?

- De gamle klærne går nok rett i søpla, ler Tøstibakken.

Les mer og se bildeserie på www.op.no/

Tonje E. Skjørtvedt

Før og etter: Siw Hege Tøstibakken (t.v. på første bildet) og Marthe Larsen fikk en dag de sent glemmer. (Foto: Stine Tvedt/Amfi)

75 år

Margrethe Løland Sundet fyller 75 år i dag. Hipp hurra for verdens beste mamma, svigermor og mormor. Klemmer fra Anne Magnhild, Ole Petter, Hans Petter og Håkon.

april 13

Østlands-Posten - mandag 3. juni 2013

Fyller 100 år - er lik

De siste par tiårene har Martha Nilsen tilbragt på sykehjem. I dag runder hun 100, og synes det er stas å få besøk av ordføreren.

100

Martha Nilsen

Samme året som vi feirer 100-årsjubileum for kvinners stemmerett i Norge, kan Martha Nilsen feire sitt eget 100-årsjubileum.

Når man har levd et helt århundre, er det ikke alt som står like friskt i minne. Men til tross for det, eller kanskje nettopp derfor, er jubilanten like blid.

Marta Nilsen fra Langestrand flyttet noen år til Oslo, men kom tilbake til hjembyen etter noen år. Hun har aldri vært gift eller fått barn. Men det synes hun er like greit.

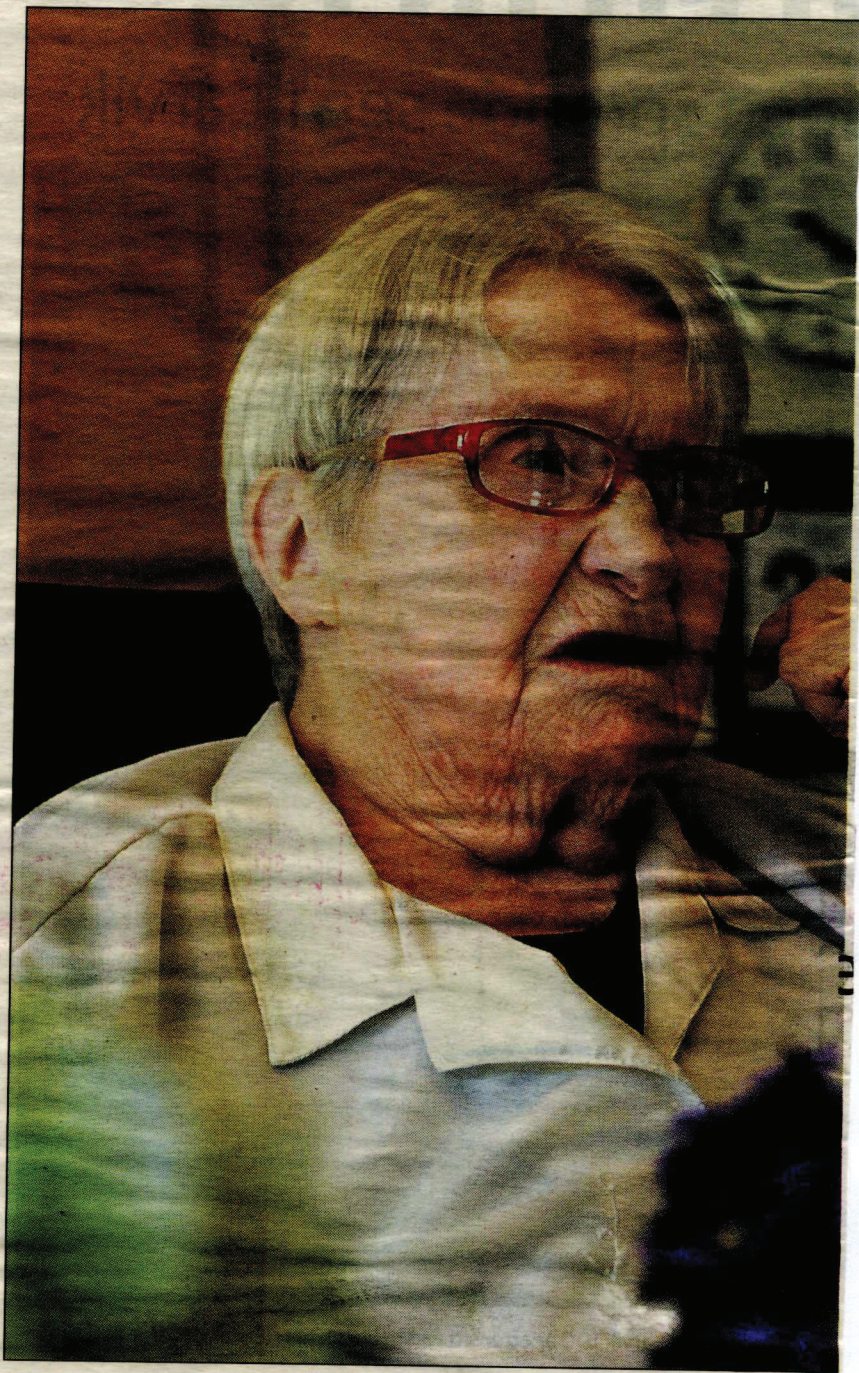
Nå har hun på Yttersølia sykehjem de siste ti årene, etter noen år på Byskogen sykehjem.

- Det er like bra her, sier Martha, som får oppfølging døgnet rundt av omsorgsfulle sykepleiere.

Nå fordriver hun dagene med å lese kryssord med brillene på snesi, og småprate med sykepleierne på Yttersølia sykehjem, som sier hun alltid virker blid og fornøyd. Hun ler både godt og lenge når hun hører noe hun synes er morsomt.

Nevøen, som er den eneste slektningen hun har igjen, er stadig vekk innom på besøk, og for å fylle opp med kryssordblader.

Selv om helsa ikke er den samme som på begynnelsen av forrige århundre, og Martha er avhengig av rullestol, er hun hver dag oppe av senga og ute og kjører i gangene.

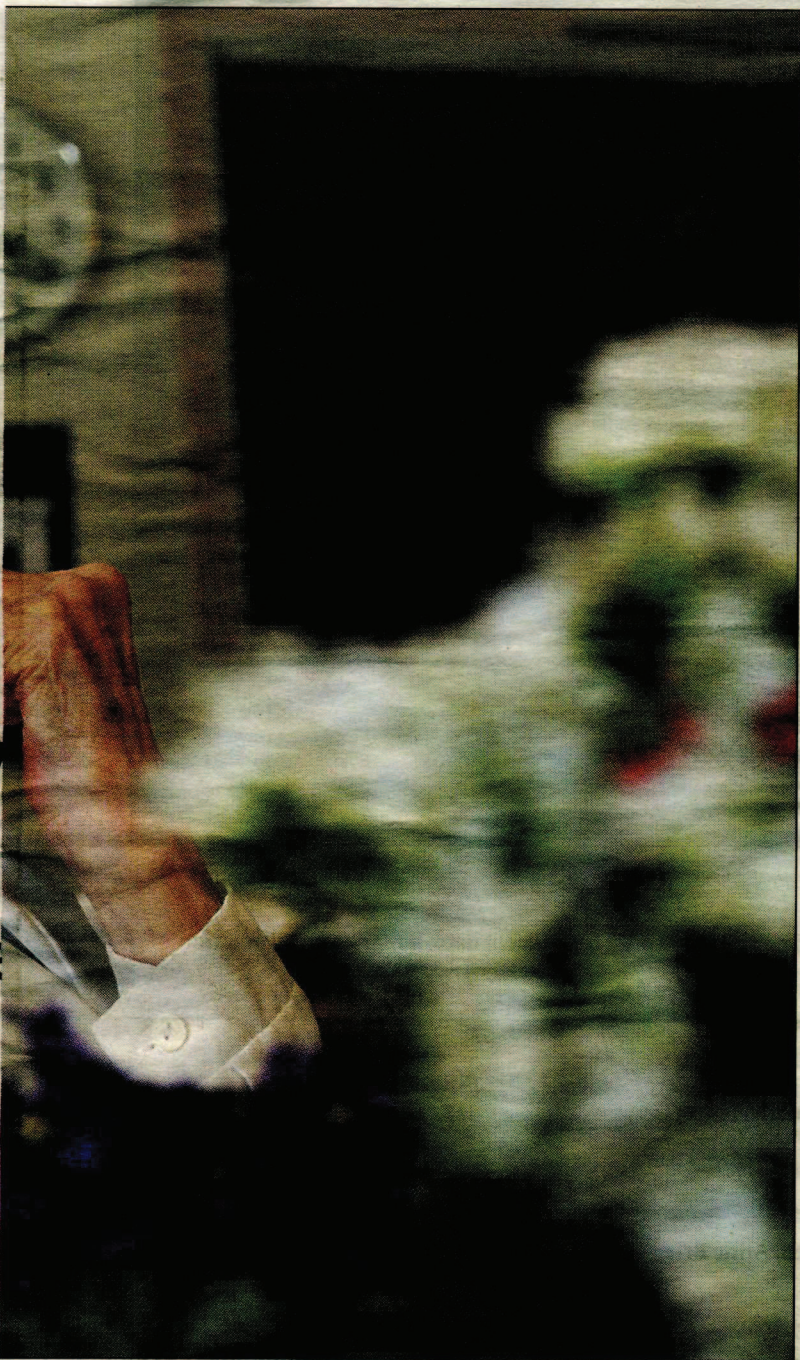

Født før 1. verdenskrig: Martha Nilsen runder 100 år i dag. Da er det bare på sin plass (Foto: Mathilde Becker Aarseth)

Selv om Martha ikke har fått barn selv, kvikner hun til når det er noen av de ansatte eller beboerne på sykehjemmet som får besøk av barn.

På 100-årsdagen kommer selveste ordføreren innom, og det blir servert en gigantisk bløtkake. Det er ikke så ofte at noen av beboerne her kan

ke blid

at ordfører Rune Høiseth stikker en tur innom Yttersølia sykehjem for å gratulere.

skryte på seg 100 år.

Martha er litt forfjanset over all oppmerksomheten, men synes det er hyggelig at ordføreren kommer

innom for å gjøre stas på henne på 100-årsdagen.

Mathilde Becker Aarseth

Kreativt mangfold

Noe av det flotteste Edna Napstad vet, er å treffe mennesker som søker noe dypere. Da kan det bli kreative og givende samtaler, mener kunstneren som runder 70 år i morgen.

Hun har hatt tunge og problematiske stunder, Edna Napstad som opprinnelig kommer fra Færøyene, men ble adoptert av foreldre fra Larvik da hun var fem år gammel. Siden har hun bodd her og fra 2001 leide hun og mannen Øyvind pastorboligen til Frikirken i Brunlanes. Og det er egentlig midt i blinken. I frikirken er Edna med i et godt og trygt fellesskap.

– Jeg hadde en svært tung periode da Øyvind ble alvorlig syk og til slutt døde for ganske kort tid siden. Den perioden var knallhard, men heldigvis hadde jeg familien og gode venner rundt meg. Det er jo så fort at pårørende blir glemt i slike situasjoner, sier Edna Napstad som måtte holde Kreativt mangfold stengt noen måneder da det sto på som verst.

Og Kreativt mangfold har hun drevet siden 2001 da hun leide det gamle bedehuset på Nalum. Først var det egentlig meningen at hun bare skulle leie et par rom, men da forslaget kom at hun også skulle stille ut i lokalene, ble det hele bedehuset.

– Men før 1998 hadde jeg ikke tatt i en malerpensel. Da jeg vokste opp, var kunst egentlig bortkastet tid og noe «originale mennesker» drev med. Jeg hadde for eksempel en «rar» tante som jeg ikke fikk ha så mye kontakt med fordi det var bortkastet tid, men jeg syntes hun var voldsomt spennende. Og se nå, nå er jeg en slag rar tante selv, ler Edna.

I 1998 begynte hun på malerkurs, og en dag sa læreren at «Edna, dette har du i deg». Da ble Edna Napstad egentlig ikke bare glad, snarere litt skremt.

– Men jeg skjønnte jo hva han mente, og i årene etterpå har malingen gått sakte, men sikkert i sprang framover.

Og nå driver altså Edna Napstad Kreativt mangfold som er «en arena for kunstuttrykk, refleksjon og veiledning», og her drives det i mange teknikker. Alt fra rene malerier til knust glass og maling på knuste potteskår og steiner.

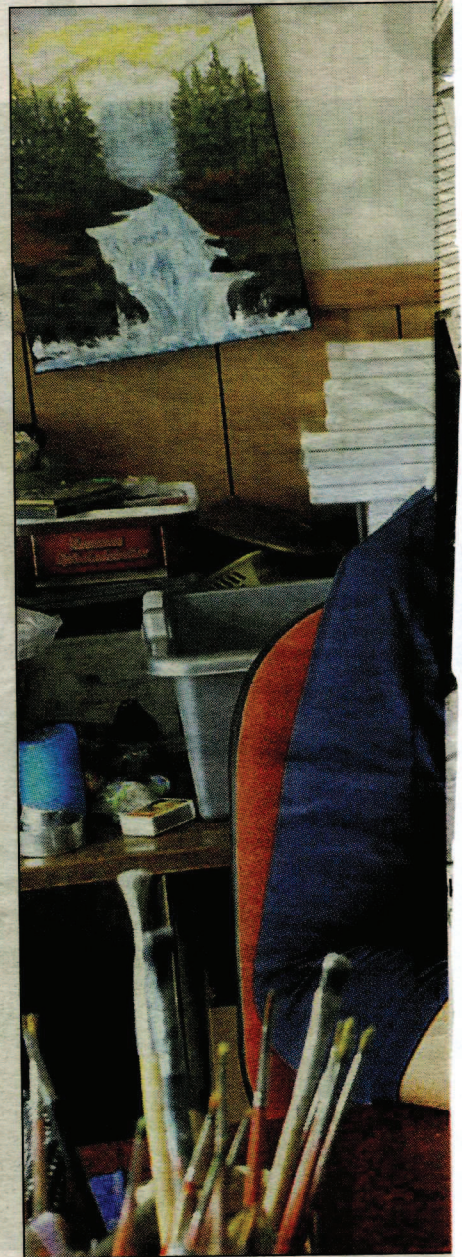
– På det meste av det jeg lager, er det skrevet små setninger eller enkeltord slik at kjøperen eller tilskueren kan spinne videre i tankene sine på det han har sett. Det er på en måte noe symbolsk i det knuste glasset. Det kan en enten feie under teppet og forsøke å glemme det, eller en kan forsøke å gjøre noe positivt ut av det, sier Edna som absolutt foretrekker det siste.

Men selv om Edna Napstad nå er kunstner, er det sykepleier hun egentlig er utdannet til og har jobbet med. Hun var i psykiatrien, men i 1998 ble hun utsatt for et rått overfall av en pasient, så rått at hun ble satt helt ut av spill og måtte slutte i yrket.

– Det var svært alvorlig, men heldigvis fikk jeg god hjelp. Affæren fikk meg imidlertid til å erkjenne sannheten i livet og komme meg videre, sier Edna.

Psykiatrien og sjelesorgen ville hun imidlertid ikke gi helt slipp på, og som 63-åring startet Edna studier i kristen sjelesorg på Diakonova i Oslo. Her var stikkordene relasjoner, konflikter, tap og sorg.

– Studiene på Diakonova ga meg et kjempeløft og ikke minst et faglig grunnlag for å kunne snakke med

Mangfoldig produksjon: Edna Napstad har i Stavem. (Foto: Roger W. Sør Dahl)

mennesker. Det er det nemlig mye av her ute på Nalum, og jeg synes det er fantastisk når jeg møter mennesker som søker en dypere innsikt i en hektisk og masete hverdag. Det er ikke så rent sjelden mennesker faller ned i sofaen her og sier «puh! Her var det endelig stille og rolig». Slikt gir grunnlag for gode samtaler, og selv

på Nalum

mange jern i ilden på Nalum. Her holder hun på med malte steiner til strandkuppet

om jeg har min kristne tro, forsøker jeg ikke å presse dette på noen. Her kan folk komme med det de vil, sier Edna.

Selv har hun funnet roen og den indre gleden ved et godt og trygt fellesskap. Og så har hun jo familien som hun setter svært stor pris

på, rett i nærheten. Tre sønner og til sammen fem barnebarn er godt å ha rundt seg.

– Barnebarna er jo noe helt spesielt og de skal følges opp. Det er så flott å se hvordan de utvikler seg, sier Edna Napstad.

Roger W. Sordahl

99203709 roger.sordahl@op.no

2/7-13

Ufortalt krigshisto

Han har aldri fortalt sin historie, den 92 år gamle krigsseileren som i dag bor på sjømannshjemmet i Stavern. Men snart kommer Trygve Laheim Johansens dramatiske krigsopplevelser ut til allmennheten.

– **Jeg hadde aldri tenkt til å fortelle** denne historien til noen. Jeg har vært krigspensjonist siden 1971, men det er ikke mange som har visst hva jeg gikk igjennom under krigen, sier Trygve Laheim Johansen.

Han sitter i sin leilighet på Sjømannshjemmet i Stavern, som en av fire gjenlevende krigsseilere. I 70 år har han båret på historien om tiden som matros i den norske handelsflåten (Nortraship) under andre verdenskrig, uten og fortelle det til andre enn sin nærmeste familie.

– Det har vært veldig tungt å snakke om krigsdagene. Det vanskelige minner, og det er ikke lett å trekke opp alle disse hendelsene – alle disse historiene. Jeg har nok fortrengt det i mange år, det var lettere det enn å snakke om det, sier Laheim Johansen.

Det var for ett år siden at Larvik-forfatter Oddvar Schjølberg tok kontakt med den gamle krigsseileren fordi han mente hans historie burde vært utgitt som bok.

– Først var jeg veldig skeptisk, men nå gleder jeg meg til boken kommer, sier Laheim Johansen.

Boken vil bli lansert under trebåtfestivalen i Risør 3. august, og kommer i salg etter det.

– For meg er dette helt fremmed. Aldri har noen vært interessert i min historie før, men jeg synes det er bra at den blir fortalt. Da kan nye generasjoner få vite hvordan det var under krigen.

Fokuset på de mange ukjente historiene fra andre verdenskrig har økt de siste tiårene, men det har vært en lang vei å gå for de mange sjømennene som seilte for handelsflåten.

– Utmerkelsene kom alt for sent, sier Laheim Johansen og nikker mot veggen.

Et hjørne i stua er satt av til diplomer, utmerkelser og fortjenestemedalsjer. Den første kom ikke før i 1979, og den kom attpåtil i posten.

– Det betyr liksom, ikke like mye når de kommer så mange år etter.

Men Laheim Johansen er likevel stolt over de mange utmerkelsene.

Den gamle sjømannen kom flyttende til Larvik i 1976. Da hadde han vært på land siden 1949.

– Du kan si jeg ble dratt på land da jeg traff kona, sier han og ler.

Laheim Johansen er en mann man liker umiddelbart. Til tross for de mange grusomme opplevelsene han var vitne til som ung matros har han ikke mistet humøret.

– Det har ikke vært ett lett liv, og det har vært mange vonde minner. Men jeg har gjemt dem unna, og det har gjort at jeg kunne fungere i hverdagen, sier han.

Ikke alle var like heldige. Mange sjømenn slet etter at krigen, da de ikke fikk sine utlovede krigsrisikotillegg eller hjelp til å behandle det vi i dag har diagnostisert som post-traumatisk stress.

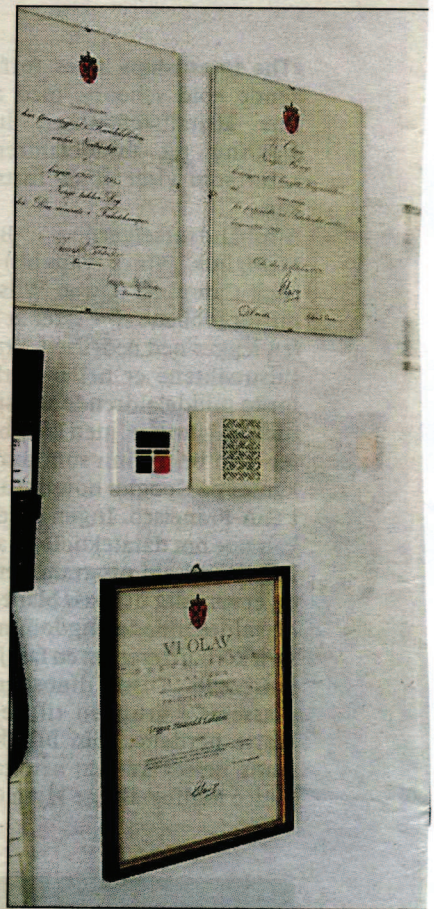
– Jeg husker jeg sto på Østbanen i Oslo i 1946 og hadde akkurat mønstret av. Jeg følte meg helt tom, og fremmed i eget land. Hva skulle jeg ta meg til nå?

Laheim Johansen var heldig. Onkelen eide et malerfirma som han fikk jobb i, og der ble han til han ble pensjonist.

– Jeg var sjømann vet du, og trengte at det skjedde noe rundt meg og var litt fart. Jeg kunne ikke sitte stille på et kontor.

Han gløtter mot vinduet i leiligheten i første etasje, der han så vidt kan se havet.

– Jeg kjøpte meg faktisk ny båt for

Medaljert sjømann: Selv om den gamle sjømann aldri før fortalt sin historie fra da han seilte årene til sjøs, i boka «Krigsseileren fra Stall

halvannet år siden, en 15 fots som ligger her nede, sier Laheim Johansen og peker mot småbåtshavna i Stavern.

– Der finner jeg roen, og aller helst alene. Jeg skal faktisk ut til Rakkebåene og fiske i ettermiddag, sier han og flirer når det er åpenbart at han har imponert.

Krigsseileren er tross sine 92 år en sprek mann, men han var ikke alltid det under krigsårene.

– Jeg var en del dårlig og lå på flere sykehus. Men jeg berget meg alltid, selv om flere av de skipene jeg seilte med ble torpedert og senket under krigen.

Matrosen som opprinnelig er født

rie blir bo

Fikk unnskyldning: Tre av krigsseilerne bosatt i Larvik deltok lørdag på arrangementet i Risør: Ingvald Wahl, Jacob Rauan og Trygve Laheim Johansen sammen med forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen i Fredsparken. (Foto: Olav Nordheim).

Sept. 2013

mannen har mottatt mange medaljer i de senere år har Trygve Laheim Johansen ned Nortraship. Nå tar han bladet fra munnen og forteller om de redselsfulle krigsgargo». (Foto: Silje Løvstad Thjømøe)

i en liten bygd i Finnmark slapp unna døden mang en gang.

– Innimellom fikk jeg en sterk følelse av at når vi var ved kai, burde jeg ta ut den ene feriedagen man opparbeidet seg per måned på sjøen. Flere av skipene jeg hoppet av underveis i krigen ble kort tid etter torpedert. Det var en merkelig ting.

– Jeg var en ganske uredd ungdom, og tenkte ikke så mye på hva som kunne skje. Klart var vi redde når vi gikk i konvoi og det ene skipet etter det andre forsvant etter å ha blitt torpedert, sier Laheim Johansen før han legger til:

– Men det var ikke noe alterna-

tiv å mønstre av. Det fungerer ikke slik i krig. Dessuten tenkte jeg alltid: Hvorfor skal den kula treffe meg? nei, det var bare eventyret som stod for meg.

Ungguten fra Finnmark hadde ønsket seg ut i verden siden han som 14-åring kastet bøkene etter endt skolegang. Da sjansen bød seg ombord på lasteskipet «Borgholm» var han ikke sen om å mønstre på. Det var 12. februar 1940. Snaut to måneder senere stod han på brua og hørte den engelske radiostemmen si: «The norwegians are at war».

Silje Løvstad Thjømøe

33 16 30 46 • silje.l.thjomoe@op.no

47-13

Hugo Lennarth Johansson

* 26.7.1937 † 14.7.2013

*Begravelse
Undersbo kapell
Fredag 19. juli 2013*

Min høyt elskede mann,
vår umistelige,
omsorgsfulle og gode
pappa, Lennarth, svigerfar,
vår snille bestefar,
min kjære bror, svoger og onkel

Lennarth Hugo Johansson

født 26. juli 1937
ble brått og uventet
revet fra oss i dag.
Larvik, 14. juli 2013.

Jorun

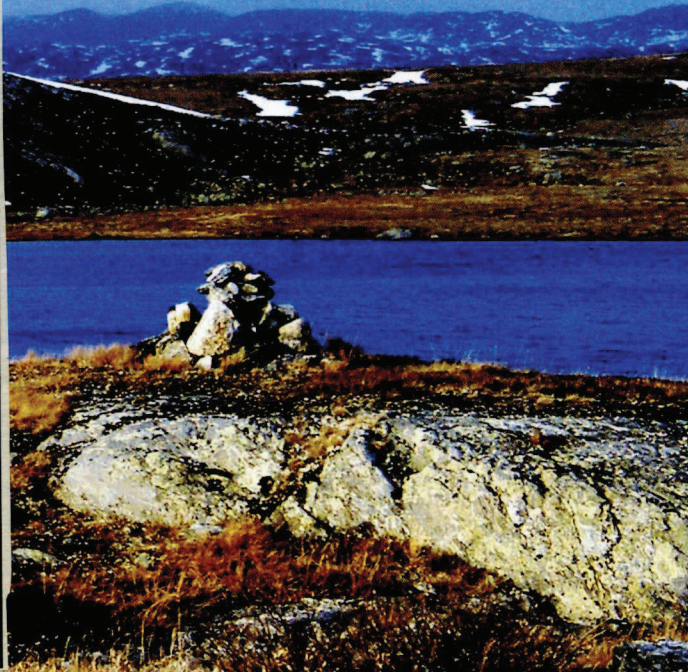
Madeleine Lennart
Trude Ivar
Vetle Ledean

Kristoffer og Maria,
Jonas og Silje,
Johanna, Jenny,
Brandon

Elsa (søster) og Olle

Øvrig familie

Begraves fra Undersbo kapell
fredag 19. juli kl. 11.30.
I stedet for blomster ønskes
en gave til barnehjemmet
Porto Xavier i Brasil.
Sørgehøytideligheten
avsluttes ved graven.

Jubilanter

Tirsdag 16. juli 2013

90 år

Kolstad, Eivind Anker
Minnehallveien 29
3290 Stavern

MIN FESTIVALSOMMER

Mener det er marked for Piratfestivalen

– Jeg meldte meg frivillig til Piratfestivalen fordi jeg kjenner Jarle Andhøy litt, og fordi jeg syntes arrangementet var en god idé, sier Jon Erik Rømen.

Larviksmannen har under festivalen jobbet som vakt under kveldsarrangementene, og ellers hjulpet til med å rydde. Rømen mener at Piratfestivalen fyller et behov i sommer-Stavern.

– Jeg synes vi trenger en piratfestival for ungenes del, de har

hatt det veldig artig her. Også er det greit at det ikke bare er Stavernfestivalen så folk har noe å velge mellom, sier Rømen.

Høydepunktet for ham var én av konsertene på lørdag.

– Det beste for meg var da Dissimilis stod på scenen, fordi jeg har gått på skolen med én som var med i Dissimilis før, sier Rømen, og legger til:

– Jeg synes festivalen har gått veldig greit. Det har vært lite bråk.

Vakt: Jon Erik Rømen fra Larvik, er frivillig på Piratfestivalen. (Foto: Bendik Løve)

Juli 2013

Sender trailere med klær til Ukraina

– Vi vet ikke hvor godt vi har det her i Norge. I Ukraina drives barna ut i gatene på leting etter noe å spise, sier innsamlingsansvarlig Morten Lindhjem.

Denne helgen pågår det innsamling av klær og sko ved Betania i Dr. Holms vei. I samarbeid med Stiftelsen «Open Heart», forteller Lindhjem.

– Ekstremt mange barn, voksne og eldre i Øst-Europa lider av sult, kulde, sykdom og nød. Vår støtte redder liv. Vi samler inn klær og sko til de fattigste i Ukraina. Innsamlede midler omsettes til næringsrik mat på matstasjoner, sier innsamlingsansvarlig i Pinsemenigheten Betania og Larvik Kristne Radio, Morten Lindhjem.

– I dag, lørdag, er det også innsamling på Tjøllingvollen, sier Lindhjem.

Det går en jevn strøm av personbiler med bagasjerommene fulle av sekker med klær til inn-

Klær til Ukraina: Misjonær i Pinsemenigheten Betania, David Axell (t.v.), pastor i Betania, Øyvind Toeneiet, ansvarlig for innsamlingsaksjonen og Larvik Kristne Radio, Morten Lindhjem og Egil Johansen fra Skalleberg ungdomsklubb og Tjølling menighet står klare til å fylle trailere med klær til trengende i Ukraina. (Foto: Bjørn Jakobsen)

samlingsstedet i Dr. Holms vei.

– Folk er veldig sjenerøse. Det er helt fantastisk.

Totalt regner Lindhjem med at det blir samlet inn et sted mellom 2.500 og 3.000 sekker.

– Det er nok til å fylle nærmere to slike trailere, sier Lindhjem og viser til traileren på utsiden.

I mer enn 15 år har menigheten bidratt i dette arbeidet.

– Parallelt pågår det på Larvik Kristne Radio en aksjon der vi ber om bidrag til mat. De siste årene har vi fått inn mellom 120 til 130.000 kroner. Det er helt utrolig, men det er bare å komme med mer. Vi har en trailer i reserve, avslutter Morten Lindhjem.

Bjørn Jakobsen

33 16 30 90 • bjorn.jakobsen@op.no

mai 2013

Politiet kom med beskyldninger om festing og bråk

Braste inn hos feil person

Følte seg stempelt: - Måten de snakket til meg på fikk meg til å føle meg som en kriminell, sier Renata Skalleberg (37). Tidlig om morgenen ringte politiet på døren. Da hun sa de måtte vente til hun hadde mer klær på, ignorerte de det. Hun er opprørt etter hendelsen. (Foto: Elisabeth Løsnæs)

Renata Skalleberg (37) hadde verken fest eller besøk av mannlige litauere nattetid, men sov sammen med sin sju år gamle datter. Da politiet ringte på, gikk de inn uten tilla-

telse, presset henne og sa det var straffbart å lyve for politiet, hevder Skalleberg. Da de fant ut at de var i feil leilighet, forsvant de uten å beklage seg.

Side 6 og 7

Følte seg presse

Lyste på henne med lommelykt, kom med beskyldninger

Renata Skalleberg følte seg som en kriminell da politiet kom inn uten tillatelse og beskyldte henne for å feste hele natten. Ikke før de oppdaget at de snakket med feil kvinne, gikk de.

Lettkledd og søvndrukken åpnet Renata Skalleberg for politiet som ringte på. De hevdet hun hadde fest og flere menn fra Litauen på besøk, men politiet tok både feil av kvinnen og leiligheten.

– Kan politiet bare gå inn i private hjem sånn uten videre, spør Renata Skalleberg.

Hun er opprørt over politiets framgangsmåte.

– Jeg er sjokkert, sier hun.

Skalleberg er enslig mor, avholds og hadde slett ikke fest, forteller hun. Grytidlig sist lørdag lå hun og sov med datteren (7) da politiet ringte på callinganlegget i leilighetskomplekset der hun bor i Larvik sentrum.

– De ropte politi, politi og at jeg måtte slippe dem inn. Jeg trodde det hadde skjedd noe i oppgangen, forteller hun.

Men politiet ringte så på hennes dør, hevdet hun hadde fest og at det hadde vært tre menn på besøk. De sa de hadde fått en telefon om at det var fest der.

I dørglippen fortalte Skalleberg at det slett ikke stemte, at hun hadde sovet med datteren og at hun ikke visste om noen fest. Inne var det stille og ikke tegn til flasker eller bråk. Datterens leker lå på gulvet og Skallebergs bøker for studiene lå oppslått på stuebordet. Da politiet ville inn, ba hun dem vente utenfor døren da hun sto i en liten gjennom-siktig nattkjole kun iført truse under.

Politimennene skal ha gått etter henne inn i leiligheten selv om hun ikke hadde gitt dem tillatelse.

– Jeg sa vent, jeg må kle på

Politimennene skal ikke ha presentert seg, og mens en av dem satte seg ned, ble den andre stående og lyse på henne med lommelykt i stuen som var opplyst av dagslyset utenfor.

– De begynte å anklage meg. Sa jeg hadde festet hele natten og at jeg hadde hatt tre menn på besøk. Jeg sa at jeg hadde barn og at jeg hadde sovet med datteren min. Den måten de snakket til meg på fikk meg til å føle meg som en kriminell, sier Skalleberg, som fornemmet at politimennene hadde et nedlatende tonefall fordi hun er en utenlandsk kvinne.

– Kanskje de tenkte at hun vet ikke bedre, sier Skalleberg, som er fra Brasil.

Hun har bodd i Norge i ti år.

Da de til slutt spurte om hun var en navngitt kvinne, avkreftet hun dette og sa navnet sitt. Da forsto politiet at de var på feil sted.

– De bare gikk, sier hun.

Politimennene forsvant videre til en annen leilighet. Hun hevder hun ikke fikk noen beklagelse.

– Jeg tenkte etterpå at jeg ikke skulle åpnet. Det kunne vært banditter. Jeg kommer i hvert fall ikke til å åpne igjen hvis noen ringer på og sier de er fra politiet, understreker hun.

Hun synes framgangsmåten er en overreaksjon hvis det var slik at noen hadde ringt og meldt fra om bråk fra en fest.

– Når noen ringer politiet og sier det er fest, så kommer de med slik kraft? Hva tenkte de? At det var prostitusjon her? De brukte virkelig makten sin, mener Skalleberg.

Føler seg dårlig behandlet: Renata Skalleberg (37) føler politiet gikk langt over s

Historietur til Bergene

I kveld inviterer Hedrum historielag til tur til gåredene til Dag Liverød på Bergene i Østre Kvelde. Her får en høre om Bergenes historie og Bjørn Bergene bidrar med historier.

I dag, 7. august, kan Didrik og Doris feire navnedag. Didrik er tysk og betyr folk + mektig, hersker. Doris er gresk og betyr trolig dorisk kvinne.

Datoen er 10. august, og adressen
for dagen er Haneval gård på
Steinsholt. Espen Bøhler og
Christina Frankstadter Bøhler
(f. Hval)

Ukens fest. Alle er velkomment!

Tid og sted
Frelsesarmeen

- Burde vært flere j

- Å ha en godt utbygget jordmortjeneste i distriktet er god samfunnsøkonomi. I Larvik er jeg eneste jordmor i tjeneste - det burde definitivt vært flere av oss.

Johna Kristine Olaussen er ansatt i helseavdelingen i Larvik kommune i full stilling som jordmor. I tillegg dekker hun også Lardal. Med rundt 450 graviditeter i distriktet årlig har hun nok å gjøre, faktisk mer enn nok. I går fylte den engasjerte jordmoren 50 år.

Jubilanten er født i Oslo, men bodde en rekke steder rundt om i hele landet under oppveksten.

- Mine foreldre var offiserer i Frelsesarmeen og hadde mange forskjellige tjenestesteder. Jeg har bodd en rekke andre steder - fra Flekkefjord i sør til Kirkenes i nord. Videregående skole og sykepleierstudiet tok jeg i Oslo. Da jeg var 23, fikk jeg jobb i Larvik. Jeg har alltid hatt en forkjærlighet for Vestfold. Dessuten er mannen min, Stein Marius Flessum, herfra, så det var vel et naturlig valg. Jeg fikk jobb som sykepleier i hjemmetjenesten i Larvik under Erna Barth Nilsen. Det var et lykketreff - hun var en drøm av en sjef å jobbe for, sier Johna Kristine Olaussen.

I 1991 tok sykepleieren fatt på jordmorutdannelsen ved Rikshospitalet og ble jordmor to år senere.

- Jeg hadde lenge var fascinert av jordmoryrket. Selv er jeg eldst i en søskenflokk på sju. Omtrent annet hvert år kom mor hjem med en ny baby, så jeg var vant til at det var spedbarn i huset. Kanskje var det noe av grunnen til at jordmoryrket virket forlokkende, sier hun.

De første sju årene kombinerte hun jordmortjeneste i Larvik kommune med jobb på fødeavdelingen i Tønsberg, så hun fikk erfaring både med å ta imot nye verdensborgere og å rådgi vordende mødre under graviditeten. Nå er hun kommunejordmor i 100 prosent stilling.

- Jobben er variert og inspirerende. Det handler mye om å følge opp gravide, gi råd og veiledning,

svare på spørsmål og forberede dem på fødselen. Noe oppfølging etterpå blir det også. Jeg samarbeider godt med fastlegene og spesialhelsetjenesten. Vi utfyller hverandre, sier hun.

Ofta er det legene som setter gravide i kontakt med den lokale jordmoren, men mange gravide oppsøker henne også på eget initiativ.

- Det er tydelig at «jungeltelegraf» fungerer godt, sier hun.

Det kan imidlertid bli i meste laget med arbeidsoppgaver, og jordmor Johna skulle gjerne hatt en kollega i den kommunale tjenesten.

- Ideelt sett burde vi hatt to fulle stillinger. Da ville vi fått bedre tid til den enkelte, samtidig som vi kunne utveksle faglige erfaringer og konferere med hverandre. Slik det er nå, ser vi faktisk en «flukt» av gravide herfra til jordmødre i Sandefjord.

Det handler i bunn og grunn om forebyggende arbeid. Forebygging er en underkjent side ved faget, men det er utvilsomt god økonomi i å forebygge helseproblemer, framfor å løpe etter og behandle når de inntrer, sier hun.

- I kommunen har jeg også i tre-fire år jobbet med et prosjekt innenfor HMS-tjenesten med sikte på å få ned sykefraværet blant gravide arbeidstakere. Gjennom godt samarbeid med de forskjellige kommunale etatene og avdelingslederne har vi fått gode resultater. Da vi startet, lå sykefraværet blant gravide ansatte på over 39 prosent. Gjennom blant annet tilrettelegging av arbeidsopp-

Eneste i tjeneste: Johna Kristine Olaussen til, sier hun. (Foto: Svend E. Hansen)

gaver, er dette fraværet nå redusert til 22,4 prosent, forteller hun.

Fritiden tilbringer Johna gjerne ved sjøkanten.

- Vi har hytte i Viksfjord og dessuten har vi gjennom min fars familie hytte på Nakholmen i Oslo. Mannen min er seiler, så vi har vært på en del turer med havseiler. Som konkurranseseiler har Stein Marius imidlertid gjort det best i små båter - han er faktisk norgesmester i A-jolle, forteller hun.

Unni Camilla Bjørgan fyller sju år. Vi i Østlands-Posten gratulerer så mye med dagen og håper hun får en kjempefin feiring.

Jordmødre

er eneste jordmor i tjeneste i Larvik-distriktet. Det burde vært en jordmorstilling

– Vi har skaffet oss en liten turbil, og de seneste årene har vi tatt for oss Norge bit for bit. Det er fantastisk. Hvorfor reise til utlandet, når vi har et så fantastisk land å feriere i. Norgesferie kan anbefales på det varmeste.

50-årsjubilanten er også glad i musikk og har bakgrunn fra både kor og musikkorps.

– Det er 20 år siden jeg var med i kor. Tiden ble for knapp etter hvert, men jeg må medgi at jeg fra tid til annen savner korlivet. I sko-

lemusikken spilte jeg trompet og kornett, og til 50-årsdagen fikk jeg trompet av mannen min. Overraskende nok fikk jeg lyd i den og greide c-durskalaen. Jeg blir vel imidlertid neppe korpsmusikant igjen – da må man jo øve, og det er ikke min sterkeste side, ler hun.

50-årsdagen feiret hun sist lørdag med 60 gjester på Vikeroya, med mye moro og stort program.

Svend E. Hansen

33163045 • svend.einar.hansen@op.no

Trofaste: Randi Martinsen, Bjørg Skarboe og Ellen Greaker har hørt på jazz i Bøkeskogen nesten hver fredag i sommer.

3/8 - 13

op.no/bolig

EIENDOMSNETT

Mange tror at det mest praktiske når man har barn i huset, er rimelige møbler fra Ikea eller kjedeforretninger. Men Renata Jeznach tenker annerledes. - Før hadde jeg et helt vanlig A4-hjem, ganske likt det de fleste andre har. Men så falt jeg for et gammelt hjørneskap fra 1800-tallet, og har senere byttet ut det meste, sier hun. Thomas og Renata Jeznach kom til Norge fra Polen i 2003. De bodde noen år i Finnmark før de valgte Larvik.

Foto: Myriam H. Bjerklí

Antikke møble

Mange tror at det mest praktiske når man har barn i huset, er rimelige møbler fra Ikea eller Bohus. Men Renata Jeznach tenker annerledes.

Nå har hun byttet ut kjedebutikk-møblene med antikke møbler, og synes det fungerer fint i et travelt hjem med tre aktive gutter på 5, 8 og 13 år.

– Før hadde jeg et helt vanlig A4-hjem, ganske likt det de fleste andre har, forteller Renata.

– Men så falt jeg for et gammelt hjørneskap fra 1800-tallet på Lysko antikk, og da var det gjort. For da jeg fikk det hjem, så jeg jo fort at ingenting av det andre passet inn. Først var jeg litt usikker på hvor praktisk det var å kombinere gamle ting med aktive barn, men nå har jeg funnet ut at det er ideelt. Gamle møbler er som regel solid bygget, så de tåler å bli brukt. Og siden jeg er i full jobb så har jeg ikke tid til å fly rundt med støvkosten hele tiden. Hadde jeg f.eks hatt glassbord da, så hadde det jo blitt seende ille ut. Men på den gamle kisten fra 1860, som jeg bruker som bord, er det ingen som ser verken støv eller ringer etter kaffekoppen. Og hvis Natan, yngstesønnen vår på fem år, finner ut at han vil kjøre lekebil på kista, så merkes ikke en rype fra eller til.

Renata og mannen Thomas kom flyttende fra Polen i 2003, da Renata ble rekruttert av Aetat, som en av mange polske og filippinske sykepleiere, for å dekke mangelen på sykehuspersonalet i nord.

– Vi hadde nok aldri flyttet hit ellers, sier Renata.

– Selv om Thomas bestandig har vært fascinert av Norge, så hadde vi hadde allerede fått Ivo, den eldste sønnen vår som er 13 år gammel nå. Vi kunne ikke bare reist på lykke og fromme. Men siden det var stor mangel på sykepleiere nordpå, ble alt lagt til rette for oss. De sendte oss på et tre måneders norsk-kurs allerede før vi forlot Polen, og de ordnet med bosted og alt annet vi trengte.

Vi bodde to år i Øksfjord, i Loppa kommune som er den minste kommunen i Norge. Dess-

verre stengte fabrikken Thomas jobbet på der, og det var ingen ny jobb å få. Så etter to år flyttet vi til Larvik, til Dronningens gate. Renata blir alvorlig. – Det var en forferdelig overgang. Det var så mye trafikk der, så mye støy. Jeg lengtet tilbake til Finnmark, og bare gråt og gråt

Men i 2005 kunne hun tørke tårene og flytte inn i det nybygde huset i Jerpeveien på Nanset.

– Vi kommer nok ikke til å flytte tilbake til Polen, sier Thomas. – Vi stortrives her, og jeg elsker friluftsliv, padling og klatring, og det er mye bedre forhold for slikt her enn det var i den byen der vi bodde i Polen. Dessuten så har vi bodd her så lenge nå, at vi føler oss norske. Interiørmessig så liker vi den norske bondestilen. Spesielt de norske blåfargene som man ofte finner på gamle bondemøbler. I Polen har vi egentlig ikke noe slikt.

– I annen etasje har vi fremdeles mye av de møblene vi hadde tidligere, forteller Renata, - fra Ikea, Bohus og og Møbelringen. Men planen er å bytte der også, etter hvert som vi finner ting som vi liker.

I første etasje er prosjektet nesten ferdig. Kista de bruker som stuebord er fra 1860, den fant de på Finn.no.

– Vi har planer om å pusse den opp, forteller Thomas.

– Han som eide den bodde i Molde, det var en eldre kar som var kjempeglad for at vi ville kjøpe den, for ingen av barna hans ville arve den.

Det er også litt spennende med gamle ting, sier Renata. - Hvem har eid dem, hvor har de vært før? Jeg har også kjøpt en del sølvbestikk på auksjoner, og synes det er morsomt å vite at andre har brukt det før meg, at det har en historie.

På stueveggen henger to bilder, det ene med motiv fra Edens hage, det andre hentet fra norske folkeeventyr. Begge bildene er malt av Margaret Lysko, på det

Nyoppusset: Hjørneskapet er fra 1800-tallet fra Molde.

som opprinnelig var to gamle skapdører. Kjøpmannsisken de bruker som tv-bord er nykjøpt på Home & Cottage, men laget av resirkulert tre.

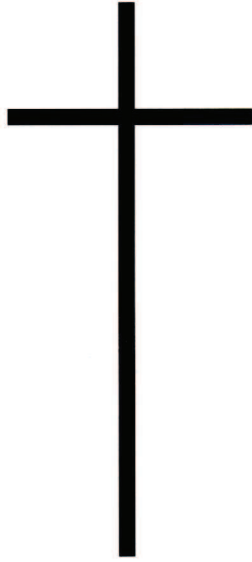
– Vi må tenke praktisk og med tre gutter, trengte vi noe med mange skuffer, ler Renata. – Til lego og spill og alt slikt som ellers

Antikk: En gammel kirkebenk med bibelvers har fått plass i gangen.

Ny seng: Den staselige dobbeltsengen var er blitt montert sammen. Nattbordene er malt slik at de passer til sengen.

Tor Arne Steinsveen

Født: 16/9-1969
Død: 24/10-2013

Begravelse fra
Pinsemenigheten Betania Larvik
1. november 2013
